

CERTAMEN

THEOLOGICVM

PRO COMITIIS

PROVINCIALIBVS BOETICÆ

AVGVSTINIADVM

CELEBRANDIS PROVINTIÆ

INEVNDVM IN SVOMAGNO,

REGALIQUE CONVENTV S. P. N. AVGVSTINI
CORDVBENSI.

DIE BIGESSIMA SECVNDA MENSIS
APRILIS.

ANNO DOMINI M. DC. LXXII.

CORDVBÆ, APVD ANDREAM CARRILLO
DE PANIAGVÆ.

CEMENT

MYCOTOXIN

ULTIMO ORO

ПРОЦЕДУРА ЗАПИСИ

MYCANTITE VIVA

CELEBRANDS PROVIDED

LIVE AND LET DIE

RECEIVED
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION
U. S. DEPARTMENT OF JUSTICE
WASHINGTON, D. C. 20535

THE RECEIVING OFFICE OF THE AMERICAN CONSUL IN
MONTREAL

ALL INFORMATION CONTAINED HEREIN IS UNCLASSIFIED

SECRET

[illegible]

SECRET

TABLA DE LOS SERMONES, Y CONCLVSIONES DE ESTE CAPITVLO.

SABADO veinte y dos de Abril, en que se haze la Eleccion, despues de la Missa del Espiritu Sato, haze la Oracion á los Padres Electores, Fr. Roque Barraza.

DOMINGO se haze la Fiesta de San Augustin N. P. y de los siete Santos Martires de Africa, Liberato, Bonifacio, Servo, Rustico, Rogato, Septimo, y Maximo, Predica el P. Maestro Fr. Ioan de Zamora, Prior de Seuilla, y á la tarde preside Conclusiones N. P. Maestro Fr. Ioan de Vera, á Fr. Pedro Cortès.

LVNES se hazen las Hórras de los Excelentísimos Señores Duques de Arcos, Patronos de la Provincia: Predica el P. Maestro Fr. Bartholome de Flores, Prior de Granada; y á la tarde preside Conclusiones el P. M. Fr. Sebastia de Morales, á Fr. Estevan Moreno.

MARTES se haze la Fiesta de San Antonino Martir, Rey de Apamia: Predica el P. M. Fr. Francisco Lopez, y á la tarde preside Conclusiones el P. M. Fr. Blas de Vera, Prior de Ossuna, á Fr. Ioan de Aguilar.

MIER.

MIERCOLES se haze la Fiesta de S. Gelasio Papa, predica el P. M. Fr. Ioan de Alvarado, y á la tarde preside Conclusiones el P. M. Fr. Bartholome Calderon, Rector de S. Acacio, à Fr. Thomas de la Cuesta.

IVEBES se haze la Fiesta de San Patricio Obispo, predica el P. M. Fr. Hypolito Paez Diffinidor de la Provincia, y á la tarde preside Conclusiones el P. M. Fr. Antonio de Alcoba, à Fr. Sebastian Barraça.

VIERNES se haze la Fiesta de San Prospero Obispo, predica el P. M. Fr. Fráncisco de Figueroa Predicador de su Magestad, y Secretario de la Provincia; y á la tarde preside Coclusiones el P. M. Fr. Melchor Vela, à Fr. Ioan Seirano.

SABADO se haze la Fiesta de Santa Maxima, y Santa Veronica, predica el P. Lector Fr. Pedro Montoro; y á la tarde preside Coclusiones el P. M. Fr. Miguel Guerrero, à Fr. Ioseph Alvarez.

Domingo se haze la Fiesta de Sá Nicolas de Tolentino, predica el P. M. Fr. Diego Moreno, Prior de Cadiz; y á la tarde preside Conclusiones el P. M. Fr. Alóso Nieto, Prior de Cordoba, à Fr. Geronimo de Arroyo.

ILLVSTRISSIMVM,
AC REVERĒDISSIMV
D.D. FRANCISCV

DE ALARGON, ET COBARRVBIAS,

Episcopum nūc emeritum Cordubensem; cuius prælustres, & sanguine, & indole dotes Ecclesia olim Conchensis exambiens in Canonici, & Gymnasiarchę sedem ascivit; dehinc Valentinum Sanctę Inquisitionis Tribunal quæsitorem suscepit egregium: ut inde Mirobrica, Salamantica, Pompeiopolis, ac deniq; Corduba quarta illi, ut pote Soli, Sphera irradiandę iugibus ambirent splendoribus. Generosum cuius præcipua in se benignitate propensum, sibiq; tutelare in animum Betica Augustinidum Eremus gratitudine colit libentissima: atq; in sua disceptanda Theologica asserta exoptat Patronum. Quē Betis ut consono sono canoris oris Romanas usq; deducat ad arces vellet in Tiberim transf.

mutari

SIC CANENS:

*Det tropus ymbeilam, bellam det sanguis ALARCON
Flavam, nec rubeat capta Tiara manu
Stare Tiara atq; qua & possunt stare Corona,
quæque dedit partes Regibus, atque Deo.*

I. CONCLUSIO.

FACULTAS Architectonica omniumq; suprema, est Sacra Theologia, quæ ut Sol splendens fulgoribus ornatur, & nitoribus rutescit: omnes enim in hoc profundissimo pelago, & latissimo mare discendi amore flagrant es enatare maximopere cupiunt & mirum est, quod quando voluntas magis portū desiderat ingenij fluctuantis navicula, & humanæ vires evanescent; adeo hæc facultas nobilitate prædita tanta celsitudine se extollit, ut iure, & quidem optimo scientiarum omnium Dea, & Regina nuncupari quæat. Theologia iuxta vocis etimologiam idem est ac ratio, vel sermo de Deo, & rebus divinis, quam etiam prout est in nobis viatoribus esse verè, & substantialiter scientiam annuimus, licet defectu evidentiae qua caret in hoc statu non sit perfecta scientia, sed imperfectè tantum: ex quo patet hanc scientiam esse subalternatam scientiæ Dei, & beatorum, & id circo Theologiam, quam, in via proprio labore insudamus, in patria remanere, & cum subalternante scientia amico foedere coniungi confitemur: cuius specificativum esse Deum sub ratione deitatis, ut cadit sub revelatione, taliter ut ipsa deitas sit ratio formalis quæ, revelatio vero diuina sit ratio formalis sub qua, asseueramus.

II. CONCLUSIO.

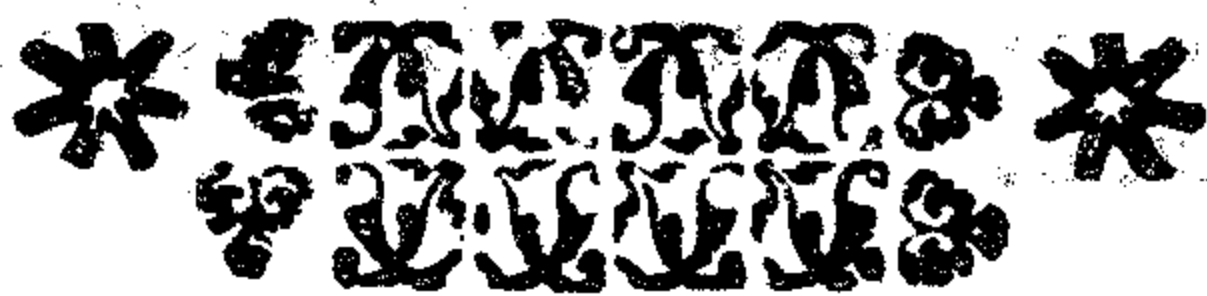
QUAMLIBET scientiam bipartiri in practi-
cam & speculativam ab omnibus sancitū est,
& cum Theologia à conceptu scientiæ nō re-
legetur, ideo rationem scientiæ speculatiuæ illā fortini
propugnamus, cum credat Deum esse primā veritatē,
atq; etiam cum illum pertingat vt finem, ad quem dirigi-
mur, gaudere etiā conceptu practico defensamus, quod
nil nocet vt magis speculatiua, quam practica sit. Theo-
logia autem tot perfectionibus parata non de est suæ
pulchritudini certiorē esse certitudine obiectiva, qua
libet scientia, & habitu naturali, & cum media, quibus
hæc innititur ad veritatis assensū sint infallibilia, & cer-
tiora medijs, quibus scientiæ naturāles procedūt ad suas
probandas conclusiones, illam tamen esse certiorē certi-
tudine formali, qualibet scientia naturali, libenter am-
plectimur. Hæc sacra facultas vtpote habitus, qui ver-
satur circa obiectum supernaturale, & dependet ab habi-
tu fidei, in quo tanquam in femine, vel radice præ conti-
netur, omnino supernaturalis est si extrinsece, & obiecti-
ue meditetur, si autem intrinsece, & entitativē inspicia-
tur naturalis est, quæ merito rationem sapientiæ parti-
cipat, & valde utilis est ad veritates explanandas, & vt
hæreticorum refellamus in saniam.

III. CONCLUSIO.

DEVS Opt. Max. taliter soliū stelliferū gloriæ excellam, & subleuatum vsucapit, vt à nulla facultate corporca, etiam iuvante diuino posse attingi valeat; & si Deus respectu corporalis potentiæ invisibilis prædicetur, visibilis tamen conceditur ab intellectu creato lumine gloriæ confortato. Ad visionem autem beatificam non datur in homine secundum se considerato appetitus innatus, benè tamen elicitus, si sit appetitus elicitus in efficax, & cōditionatus, qui velleitas nuncupari solet, secus vero appetitus elicitus efficax, & absolutus. Nullus est enim intellectus creatus. nec creabilis, qui proprijs viribus clarè, & intuitivè possit videre Deum, & id circo contradictionem implicare aliquam substantiam supernaturalem, completam, cui visio beatifica sit connaturalis, & à qua tanquam proprietas lumen gloriæ dimanet, acriter propugnamus. Nullā intervenire in visione beata speciē impræssam creatam citra dubium tenemus, cuius munus est reddere obiectum intelligibile ipsum intentionaliter ad potentiā trahendo, vnde aperte sequitur non solum similem speciem non dari de facto, sed contradictionem involuere, & esse omnino impossibilem, quantumvis Deus suo absoluto diuino posse vtatur.

III. CONCLUSIO.

LVMEN gloriæ esse simpliciter necessarium ad claram Dei visionem, fide ducti assentimur, cuius primum munus est disponere intellectum ad unionem essentiae diuinæ per modum speciei intelligibilis, & illum eleuare ad intuitiuam Dei visionem, secundum est taliter ultimo disponere intellectum beati, ut possit recipere visionem beatificam in se ipso, tanquam in subiecto à quo immanenter elicitur. Beati igitur intuitiue Deum videntes per visionem beatificam nullum eformare Verbum seu speciem expressam propugnamus; istius visionis obiectum, quod est essentia diuina necessario cōcurrere debet ad talem visionē, iuxta illud Aug. P. dictum: *Ex obiecto, & potentia paritur notitia*, quæ est quasi vtriusq; foetus, & id circo essentiam diuinam immediate per se ipsam vniri intellectui beati in ratione speciei impræssæ, seu Verbi constanter defendimus. Sic ergo vnita intellectui beati diuina essentia in ratione speciei intelligibilis, taliter ultimo actuatur, & complet illum ad ipsius visionem, ut in illam influxum activum concedamus.

V. CONCLUSIO

VISIO beatifica tantum nostram superat facultatem naturalem, ut ad eius productionem lumen gloriæ taliter requiratur ut in illo virtutē adæquatam, rotamq; agendi rationem collocemus. In visione beatifica beatos inæquales esse omnes profiteri tenentur, ut Concilium Florentinum in litteris unionis clarè expræssit cum dixit : *Iuxta meritorum diversitatem unus alio perfectius videt essentiam divinam* ; unde hanc in æqualitatem visionis reducendam esse in solam luminis gloriæ inæqualitatem annuimus. Beati per visionem intuitivam taliter attingunt Deum, ut videant omnia, quæ formaliter, & necessario sunt in ipso, essentiam scilicet divinam, attributa, & relationes, quin ex hoc sequatur Deum a beatis comprehendendi ; immo censsemus omnino repugnare essentiam divinam videri a beatis sine attributis, & relationibus, & vice versa, nec posse videri unam personam almæ trinitatis sine alia. Cum P. N. Aug, lib. 2° de Civitate cap. 2. hæc proferat verba ; *Cognitione creaturæ in se ipsa decoloratio est, quam cum in Dei sapientia cognoscitur, veluti in arte per quam facta est ; ideo fideliter eius sequendo vestigia, beatos videre creaturas possibiles in essentia divina, tanquam in causa non renuimus.*

VI. CONCLUSIO

PERFECTISSIMAM scientiam in Deo reperiri cunctis plusquā certum est ut plura Sacrae Scripturae, nec non Sanctorum Patrum vociferant testimonia, eam esse cognitionem certam, evidentē, æternam, ac infinitam ex eius summa perfectione sat proclamatur: omnes enim, qui Thomistico gloriantur nomine Angelici Præceptoris vnanimi consensu semitas sequendo, virtutem cognoscēdi optimè probari ex immaterialitate, atq; adeò summam vim, ad summē intelligendum in Deo congruentissimē deduci ex summa immaterialitate, & nos eodem tenore idem propugnamus. In Deo autem non solum est scientia propriē, & formaliter sumpta. sed etiam in illo dari veram. & propriam scientiam suorum attributorum. & quarumcumq; veritatum creatarum affirmamus, quam esse propriē, & in rigore sumptam attributum divinum non negamus. Licet divina scientia ex parte Dei vnica simplex sit, nihilominus in varias quasi species à Theologis dividi solet, inter quas primatum obtinet illa satis plausibilis frequens, & valde celebris divisio in scientiam simplicis intelligētiae, & visionis, quarum prima est, quæ versatur circa ea, quæ nec sunt, nec fuerunt, nec erunt; secunda vero est illa, quæ attingit ea, quæ sunt, fuerunt, vel erūt.

VII. CONCLUSIO.

OBIECTVM formale, & pīrmarium, tan mo-
tivum, quam terminativum intellectus divini
nō est ens vt sic analogicē conveniens Deo, &
creaturis, nec ratio entis increati vt ambiens naturā, at-
tributa, & relationes divinas; se deesse tantum divinā ef-
sentiam vt à relationibus, & attributis distinctam con-
fitemur. Multorum ingeniorū tortura, & sanguinolēta
dimicatio est per quid essentia, seu natura divina sub ra-
tione naturæ, & radicis attributorum formaliter consti-
tuatur, quā non constitui per infinitatē, seu per omniū
perfectionum cumulum, sed merē per gradum intellec-
tuum censemus, puta si intelligatur de intellectivo
radicali, seu deradice intelligendi, secus vero de inte-
lectivo actuali, & id circo illam formaliter constitui in
tellectivo radicali indicamus. Deū cognoscere omnes
creaturas posibles, non solum secundum illud esse e-
minens, & increatum, quod habent in Deo, sed etiā
secundum esse proprium, & peculiare, quod singulæ in
se ipsis habent, vel habere possunt extra Deum omni-
bus compertum est, quas in essentia divina tanquam
in causa Deus cognoscit, immo potius præter modum
cognoscendi creaturas posibles in essentia tanquam
in causa non esse possibilem aliam, quo illas immedia-
te cognoscat independentē ab essentia divina prius
cognita constanter amplectimur.

VIII.

VIII. CONCLUSIO.

FUTURVM importare carentiam existentiae, de praesenti, quid enim certius? quod in esse talis constituitur ultimum per existentiam habendam in duratione posteriori, ita ut ratio formalis constitutiva futuri sit existentia eius in duratione posteriori habenda, futurum autem simpliciter non solum dicit existentiam in duratione sequenti, sed infallibilitatem talis existentiae; futurum vero secundum quid, esto dicat existentiam habendam in duratione sequenti, non tamen illam infallibiliter dicit, sed fallibiliter tantum, & iuxta praeparationem causarum mutabilium, & impediviliu. Deus autem cognoscit, ut determinate vera, vel ut determinate falsa omnia futura conditionata, sive disparata sive non disparata; in quibus conditio non habet infallibilem connectionem physicam cum eventu; haec igitur futura taliter connectuntur cum decreto efficaci divinae voluntatis, ut Deus nullo modo possit illa cognoscere antecedenter ad ipsius decretum, seu per scientiam mediam, nec illa attingere valet in causis liberis contingentibus, nec in sua veritate obiectiva, & idcirco Deum talia futura cognoscere, tanquam in medio necessario in decreto suae voluntatis absoluto ex parte actus, & conditionato ex parte obiecti asseveramus.

His aderit propugnator Fr Petrus Cortes, R.P.N.M. Fr. Ioanne de Veratiente, prima die Provincialis Capituli, quae est

Die 23. Mensis Aprilis.

I.

EXCELLENTISSIMO PRINCIPI,

HEROI CLARISSIMO

CUI GENVS A PROAVIS INGENS MA-
iorum illustria sublimis inter fulgentia titulos
nomina virtutibus occupanti

D. D. FRÄCISCO
PONCE DE LEON

DVGI DE ARCOS, MARCHIONI DE ZAHARA,
Comiti de Bailen, & Calares, Domino splēdidæ domus
de Villagarcia &c. Mores quem inclyti, & miranda per
omnes vita modos colendum referunt, reddunt commē-
dabilem Beticæ suę Augustinianæ Provinciæ, quę
dum hæc Scholastica deterr, & offert Certa-
mina suo Mœcenati, & præsidio,
& decori
invitans haud invita concinit.

*Proles clara viri, qui funda funditus hostes
seu sternit victor, seu dare terga facit.
Te Duce nostra feret Certaminis arma Minerva,
Vt referat Palmam, fert Ducis ARCOS omen.*

THE UNITED STATES OF AMERICA

DEPARTMENT OF JUSTICE

OFFICE OF THE ATTORNEY GENERAL

WASHINGTON, D. C. 20530

NOTICE OF PROCEEDINGS

IN RE: [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

I. CONCLUSIO.

RECTA, & Catholica Fides Deum tenet esse non solum intellectivam substantiam, verum etiam esse volitivam substantiam affirmat: quod recte Angelicus Præceptor 1. part. quæst. 19. art. 10. hoc evidente enthymemate concludit; substantia intellectiva, quæ modo datur, semper volitiva substantia est; ergo divina substantia est etiam volitiva, quia est intellectiva: nō tamen recte probatur Deum esse volitivum ex intellectivo, si in antecedenti præcise affectatur intellectivum præcindens à creato, & possibili, vnde potiori iure secundum doctrinam Angelici Præceptoris 1. contra Gentes, cap. 72. recte inferitur volitivum ex intellectivo divino. Eiusmodi volitivum divinum, etsi nequæat per modum veræ potentiae in Deo reperiri, veraq; & propria potentia volitiva realis implicet in Deo, proprie tamen dari in Deo volitivum per modum actus primi, & secundi affirmamus: illud autē dicimus esse intellectionem divinam, prout virtualiter antecedit ipsam volitionem actualem, ab ipsaq; virtualiter distinctā: hanc dicimus esse ipsam volitionem actualem virtualiter ab intellectione egredientem, & licet eiusmodi actus volitivi sint necessario de phisico constitutivo divinæ naturæ, eam methaphisice constituere, omnino negamus: supponunt enim divinam naturam adæquate methaphisice constitutam.

II. CONCLUSIO,

OBIECTVM Diuinę voluntatis primarium, motivum, formale, & specificativum esse solam Divinam, & increatam bonitatē, creatā autem solum secundarium obiectum, & pure terminativum iudicamus. Vnde Deū diligere se ipsum omnino necessario defendimus: se enim Deus non solū necessitate quoad speciem, verum etiam necessitate quoad exercitiū diligit: quam sententiā firmiter tenemus propter authoritatē, præsertim Angelici Præceptoris, non tamen quia utramq̃, supra dictam necessitatem aliqua ratio convincat: vnde sententiam affirmantem, Deum se diligere liberē quoad exercitium, probabilem ab intrinseco remanere censemus: creatam bonitatem efficaciter Deum amare, certissimū est, amoreq̃, complacētix gaudere in illa, libere tamē absolute, licet ex suppositione necessario: quod de divino amore circa creaturas futuras, & existentes intelligendum est; nō vero circa creaturas mere possibles; hæ enim etsi bonitatem habeant secundum quid, sufficientes non esse ad terminandum divinum amorem iudicamus: obiectum enim diuinę volūtatis terminativum, necessario exigit bonitatem simpliciter. Facta tamē hypothesis impossibili, in qua prædictis creaturis possibilibus bonitas simpliciter daretur, Deus eas ita necessario amaret, ut a dilectione earum cessare nequireret.

III. CONCLUSIO.

EX his constat certissime, Deum, & actum necessarium, & liberum habere; illumq, esse actum divinæ voluntatis ad divinum obiectum terminatum, hunc vero in creaturam tendētē; unde hic supra illū, solum addit libere terminari ad obiectum, potuisseq, deficere, quod non solum est deficere obiectum, vel deficere actum liberum quoad terminationē, sed deficere realiter virtualiter. Quæ divina libertas voluntatis divinæ non solum est ad actū, sed etiam ad carentiam actus eo modo, quo actus divinæ voluntatis deficere valet, unde firmiter à nobis tenēdum est, Deum ita libere se terminare ad obiectū creatum sua voluntate, ut possit absolute nō ponere actū, qui sit causa vel occasio talis omissionis. Divina voluntas tanta efficacitā gaudet, ut illi nullus resistere quæat; eius enim finis infallibiliter consequetur: cū hoc tamē compati valet, in Deo reperiri aliquam ita inefficacem voluntatem, ut eius effectus nullo pacto futurus sit absolute, sed præcise sub aliqua conditione non ponenda. Hac igitur efficacitā nostras liberas omnes operationes Deus absolute decrevit. Unde in Deo non solum datur actualis voluntas circa illa, quæ erunt, sed etiam circa illa, quæ non erunt, sed essent, si talis conditio poneretur.

III. CONCLUSIO,

DIVINA E voluntatis actus, et si nullum pati queant intensiōis excessum, plus illis diligitur á Deo obiectum maiori bonitate gaudēs, quam obiectum minori fruens bonitate. Triplicē in divina voluntate actum reperiri, vt certissimum tenemus, videlicet, desiderij, gaudij, & amoris secundū se, quorū primum circa se ipsum Deum habere posse, omnino negandum est; secus vero secundum: tertium autem Deum habere circa se ipsum probabiliter defendemus, quo Deus suā præcise quidditatē diligit, qui nomine specialis amoris omnino gaudet, est que cōmuniter nuncupatus, amor specialis: quē, a gaudio in hoc essentialiter differre sentimus; videlicet, quod gaudium ex sua methaphisica constitutione petat tendere in bonitatem possessam, vt possessam, ille tamen licet in possessam bonitatē feratur, tendit in illā secundum se. Amor autem amicitie licet in creaturis, inter se, & inter Deum, & creaturas intercedere valeat, nō tamen in Deo erga se, nec inter divinas personas, etiā si hæc mutuo amore se diligant; sicuti licet in creaturis reperiri valeant actus; qui proprie concupiscentiæ, spei, desperationis, mœtus, timoris, doloris, iræ, & tristitiæ: in Deo tamen inveniri, omnino repugnat: pugnat enim cum sua infinita bonitate.

V. CONCLUSIO.

DE Fide certissimum est, in Deo veram, & propriam providentiam reperiri, ut constat ex Sacrae Paginae testimonijs, specialiter ex illo Sapientie 14. *Tua autem Pater providentia gubernat: quæ ita universalissima est, ut nullus rerum eventus, siue necessarius, siue contingens, siue liber omnino sit, existere quæat, si prædictæ diuinæ providentiæ gubernationē efugiat: nam licet operationes liberæ creaturarum immediate ab ipsis creaturis producatur, in ratione tamen ordinationis, & gubernationis, à Deo solo universalissimo gubernatore immediate proveniunt, unde altissima, & divina providentia, libertatē creaturis auferre non valet; quia non solum providet, ut operationes liberæ fiant, sed etiā, quod modo libero à liberis creaturis producantur: quod ita verissimum est, ut licet non liberē Deus de his liberis creaturarum operationibus provideat, sed id omnino ex necessitate ponat, adhuc libertatem causis liberis non adimet, ad quod consequendum opus non est scientia media, & conditionata de ipsis creaturarum liberis operationibus conditionate futuris, nam non solum hanc iudicamus impossibilem, pugnantemque, cum altissima, & universalissima providentia, sed etiam eam non esse necessariā censemus, ut iura nostræ humanæ libertatis illæsa omnino permaneant.*

VI. CONCLUSIO.

HIVS igitur divinæ providentiæ propriissimum est, homines ad gloriam destinare, ut de facto eos prædestinavit, ut constat ex pluribus Sacre Scripturæ testimonijs; præsertim ex illo Pauli ad Romanos 8. ubi ait: *quos prædestinavit*: Ad quam prædestinationem plures desiderantur actus, tã ex parte diuini intellectus, quam ex divinæ voluntatis parte: quorũ primus diuini intellectus est, quo Deus se ipsum. siue suam agnoscit bonitatẽ: secundus etiã diuini intellectus est, quo gloriam hominũ possibilẽ, & media, quę possibilia sunt, ad eam acquirẽdã Deus attingit: tertius, qui divinæ volũtatis est, est quo Deus efficaciter hominibus gloriã conferre decernit: quartus est intellectus diuini, quo divinæ voluntati Deus media efficaciatia proponit, eorũq; conuenientiam, & proportionem cum gloria: qui actus consilij conuenienter appellatur, secundum illud Apostoli ad Ephesios cap. 1. afferentis *Qui operatur omnia secundum Consilium voluntatis suæ*. Sextus est divinæ voluntatis; quo à Deo efficaciter prædicta media efficaciatia ad gloriam assequendam eliguntur; qui nomine electionis mediorum gaudet: septimus est diuini intellectus, quo Deus prædicta media efficaciatia electa cognoscit, & mouet diuinam volũtatem, ut actiue prædictis medijs vtatur ad gloriam consequendam: qui imperij nomine manet illustratus.

VII.

VII. CONCLUSIO.

LICET hi omnes actus tam intellectus, quam voluntatis, ita necessario ad nostram prædestinationem requirantur, ut vno ex ijs deficiente, deficeret & prædestinatio; solus septimus, qui actus imperij nuncupatur, intrinsece, & formaliter prædestinationem constituit ita, ut si per pos. ibi e, vel impossibile prædictus imperij actus existeret, cæteris omnibus ablatis, daretur tota, & adæquata prædestinatio. Vnde electio ad gloriā, quæ actus voluntatis est, & introitus gloriæ appellatur, merita absolute futura præcedit, & minime iura libertatis humanæ evertit: consequenterq; minus lædet eiusmodi libertatis munus nostra formalis prædestinatio, cum licet antecedit merita complete, & adæquate futura, ea tamen subsequitur initiatiue, & incomplete futura. Ad quā prædestinationem nullo pacto in nobis aliquid antecedit, quod sit causa, aut motuum, aut occasio existentie ipsius prædestinationis: diuina enim bonitas sufficiens motivum est, ut diuitias sue misericordie hominibus per prædestinationem conferat, & communicet, unde opera naturalia hominū, quamtūvis bona moraliter existant, nullam connexionem, aut ordinationē habent ad gloriam, nec intrinsece ratione sui, nec extrinsece ratione diuinæ promissionis.

VIII.

VII. CONCLUSIO.

DIVINA prædestinatio plures sui effectus, qui media efficacia ex ordinatione divina existunt, ad consecutionem gloriæ habet, inter quos non solum obtinent locum merita ipsa à gratia con- dignificata, verum etiã ipsa ipsius prædestinati substan- tia, quia licet secundum se nullam proportionē cum gloria dicat, eam tamē affert ex divina & speciali pro- videntia : opera supernaturalia non solum ut proce- dunt à gratia, ab eaq, dignificantur, sunt divinæ prædes- tinationis effectus, sed etiã ut à libero arbitrio liberè, & contingenter procedunt; permissio etiã peccati nō activè sumpta, sed sumpta passivè, quæ est carentia au- xilij efficacis rationē effectus divinæ prædestinationis cum toto rigore induit ex præ intentata humilitate, aut peccati poenitentia, immo & ipsum peccatū, non solū secundum sui materiale, sed etiam secundū sui forma- le constitutivum, et si peccati ipsius malitia nullo pac- to divinum possit terminare amorem prosequitivū, sed potius semper debeat odium divinæ voluntatis terminare.

Propugnabuntur à Fr. Estephano Moreno, sub presidio P. M.

Fr. Sebastiani de Morales, die secunda Capituli

Provincialis, quæ est vigesima quarta

Mensis Aprilis. Anno 1673.

CLARISSIMO TVMPIETATE

NOBILI FVLGENTIBVS STELLATO,
tum litterata ingenuitate coruscis syderibus cœ
lo celsæ, atque conspicua Religione decoræ Dei
colentium in terra virorum Hyerarchiæ
Illustrissimo D. D.

DECANO, SENATV IQVE

Almæ Cordubensis Ecclesiæ, discertissimo vipo
te Capitulo sui Provincialis Scholasticas Telles
Capituli Betici aliquale manusculum Augusti
nianus ordo plausifono optat concentu
dicare.

SIC DICENS:

*Nostra sacer te cum Heroum pœana canentum
Iam sociata choro cœtus erit Sophia,
Tu fave vt alterna moduletur voce superni
Numinis obsequium; consona verba dabit.*

01412219A10

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

AT 11 19 10 71

I. CONCLVSIO.

ALTISSIMVM, ineffabileq, Sanctissimæ Tri-
nitatis Myſterium, in quo vnum Deū in Trini-
tate personarum, & Trinitatē in vnitāte vene-
ramur deitatis, firmiter, ac q, fideliter confitemur: &
quāvis hoc myſteriū ita omnem creatum, & creabile
exuperet caput, vt ne q homo, neq, Angelus vi na-
turali illud evidēter cognoscere poſſit, immo (ſecula
revelatione) nec probabiliter, vt recte illa Dionisij
verba lib. i. de diuinis nominibus manifestāt, ſcilicet:
*nullus numerus, vnitas, aut aliud quidpiam aperuit illud diui-
nitatis arcanum, quod omnē rationem ſuperat, & intelligentiā:*
fides tamen diuina docet, per hoc mirabiliter conſti-
tui, quod in eo in vnitāte eſſentię tres tantummodo
inveniantur perſonę, Pater nempe eſſentialiter innas-
cibilis, filius á Patre genitus, & Spiritus Sanctus á Pa-
tre & filio procedens: ex quibus dictis duas tantum in
diuinis exiſtere proceſſiones deducitur, dictionem, vi-
delicet, & ſpirationem, quę vere & proprie ſunt actio-
nes vitales, & immanentes.

II. CONCLUSIO.

ET quia processiones istæ (ut pote positivæ, atq; reales) debent principium agnoscere tam proximum quam remotum, ideo eis pro principio proximo, sive immediato concedimus non perfectionem aliquam relativam, neq; naturam divinam intellectui, & voluntati præintellectam; sed intellectum ut modificatum relatione paternitatis respectu generationis Verbi, & voluntatem ut modificatam relatione spirationis activæ erga Spiritus Sancti processionem; consequenterq; pro principio radicali & remoto non recusamus concedere naturam divinam ut talibus relationibus modificatam. Ratio autem à priori, quare Verbi Divini processio sit propriissimè generatio, non ita Spiritus Sancti processio sufficienter invenitur in eo, quòd Verbum Divinum procedit per intellectum, atque in naturæ similitudinem ex vi processionis formaliter, secus autem Spiritus Sanctus, qui solum procedit per voluntatem, quæ ex se potentia assimilativa non est.

III. CONCLUSIO.

RELATIONES autem diuinæ, quæ quidem nullam addunt perfectionem supra essentiam, non distinguuntur nec distinctione reali modali, nec formali ex natura rei ab essentia, nam ista non solum sub ratione entis increati, sed sub ratione naturæ considerata, est de quidditate relationum, & istæ de conceptu quidditativo diuinitatis; ratione cuius identitatis evidenter colligimus, tam relationem paternitatis, quam filiationis, & spirationis existentis non gaudere relativis realiter inter se, virtualiterq; ab absoluta existentia essentiae distinctis, omnes enim tres diuinæ relationes nullam aliam entitatem, & actualitatem habent præter propriam diuinæ essentiae quidditatem. & quamvis hoc totum propriè de diuina essentia dicatur, non ideo ei priori ad relationes absolutè substantiam concedimus absolutam, sed tantum cū distinctione, videlicet, si pro substantia absoluta perfectitas intelligatur dependentiam ab alio in existendo excludens.

III. CONCLUSIO.

S Vpposita perfectissima compræhensivaq; cognitione omnis entis cognoscibilis in Patris persona, cogimur asserere, Verbū Divinū in quarto modo dicendi per se ex cognitione paternitatis, sui ipsius, & Spiritus Sancti, nec non creaturarum possibiliā procedere, & quamvis secundum eius entitatē ex cognitione futurorum non procedat, tamen secundum liberæ terminationis cōceptum ex ipsorum cognitione procedere propugnamus: vnde semper Filiū esse propriissime cognitionis paternæ imaginem verificatur; sicut de Spiritu Sācto, quod sit vtriusq; amor duas exigēs ex parte principij personas spirantes, quæ propter vnicam spirativam virtutem vnū principium spirans tantummodo denominantur, deinde Spiritū Sanctum, si à Filio non procederet, non distinguere realiter ab illo propugnamus; nec propterea cogimur affirmare, quod Spiritus Sāctus sicut eo quod procedat à filio, ab eo realiter distinguitur, ita in ratione personæ per originē constituatur; omnes enim diuinæ personæ non per origines, sed per relationes vt formæ hypostaticę sunt, solummodo constituuntur.

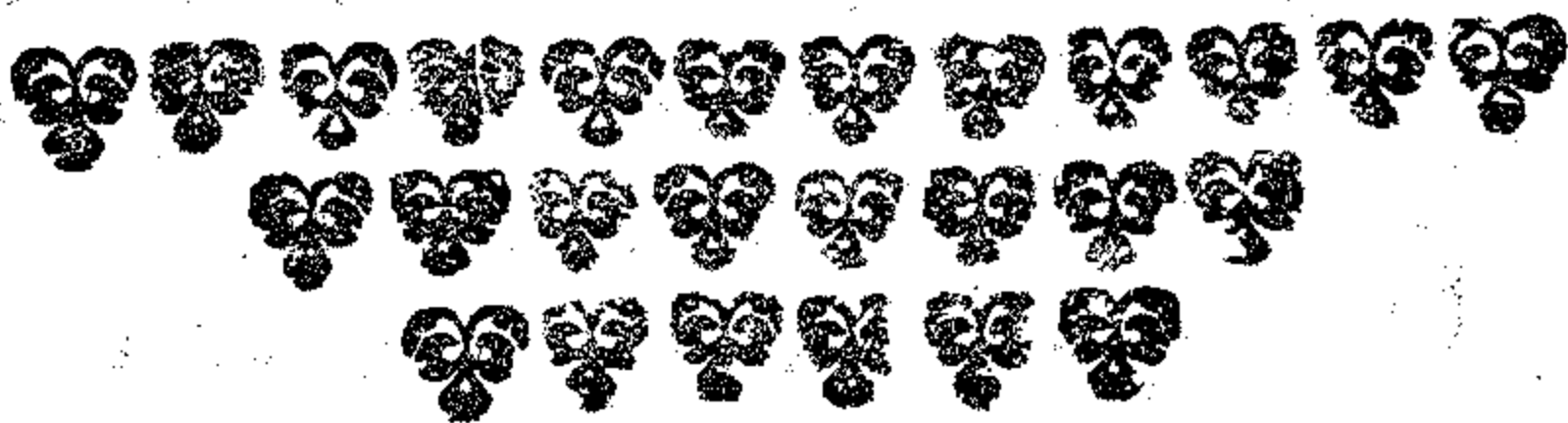
ନବ ନବ ନବ ନବ ନବ ନବ ନବ ନବ ନବ ନବ ନବ

নুহ নুহ নুহ নুহ নুহ নুহ নুহ নুহ

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

V. CONCLUSIO.

TRINITAS divina uniformiter omnipotens, & indiuisibiliter creaturarum omnium huius mundi visibilis, & invisibilis creatrix quando totum condidit vniversum substantias aliquas spirituales completas (quas Angelos vocamus) in coelo Creavit impyreo; tantaq; est harum omnium creaturarum multitudo, vt specierum materialium excedat numerum, talisq; earum simplicitas & perfectio, vt omni formæ & materiæ careant compositione, consequenterq; omni multiplicatione numerica sunt expertes, vnde intra eandem speciem Angelos nec de potentia absoluta posse multiplicari defendimus; vteriusq; huiusmodi substantias ab extrinseco per annihilationem à Deo defectibiles esse statuimus, ab intrinseco autem non ita; ex suis enim principiis intrinsicis immortalitatem, ac perpetuitatem in existendo exigunt: semperq; fuisse, & alicubi præsentem esse per se vbi intrinsecum ad prædicamentum non pertinet probabilius opinamur: vnde ratio formalis vbi cationem Angeli fundans, quod sit solum operatio virtualiter transiens necessarium est.

VI. CONCLUSIO.

PLVRES Angelos in eodem materiali loco existere posse affirmamus, cæterum repugnā-
tiam in eo quod in eodem loco formali adæ-
quato, & connaturali existere quæāt invenimus. Vti-
q; Angelus potest moveri sive motu continuo, sive
discreto, transireq; de loco in locum non pertrāsac-
to medio, sive medium communicans, sive non com-
municans cum partibus sit intermedijs. Essentiā An-
geli, quæ quidem mensuratur ævo, realiter ab eius
inlectione distingui maxima eius perfectio est. Ab
his autem relegatur substantijs non solum intellectus
agens, & possibilis, verum etiam discursus formali-
ter dictus, per rationes enim, seu formas rerū (quas
species nominamus impressas) non à rebus ipsis, sed à
suo conditore in mundi initio receptas intelligunt.
Quamvis autem cuiuscumq; Angeli propria substan-
tia minus speciei impressæ erga diversa objecta gere-
re non possit, ad sui tamen propriam cognitionem
absq; aliquo alio sufficiens est, potest enim speciei im-
pressæ gerere munus respectu sui.

VII. CONCLVSIO.

ANGELICA cognitio non solum ad obiecta extenditur actu existentia, verum etiam ad futura contingentia naturalia, quæ à causis naturalibus ac determinatis inimpedibiliter dependēt, secus autē ad futura contingentia libera, quæ nequæūt ab Angelo virtute attingi naturali, sicut nec secretā cordium, aut interni tam intellectus, quam voluntaris actus. Inferiores à superioribus illuminari Angelis, apud Ecclesię Patres compertum est: modus autē illuminationis in eo solum consistit, quod superior Angelus inferiori obiectum antea ipsi incognitum modo proportionato proponat, & ad illud concipendum mediū conveniens ostendat. Gaudent præterea Angeli liberę voluntatis perfectione, ita tamen defectibili, vt aliqui de facto in secundo suę creationis peccaverunt instanti, in primo vero non ita, immo etiā de potētia absoluta nullus potuit, nec potest peccare, cum hoc tamen stat, quod possint in illo primo instanti mereri.

V. II. CONCLUSIO,

PRAETER Angelorum Creationem, qui principaliorum inter omnes divinæ omnipotentiae effectus obtinent locum, hanc vniuersi machinam creaturæ omnes corporales exornant, quæ in sex à Moyse enumeratis diebus alium authorem, causam efficientem, atq; finalem præter ipsum Deum non agnoverunt, qui sine alicuius instrumenti angelici necessitate omnibus principium dedit & finem, usq; dū in die septimo ab vniuerso opere, quod patrarat, requieuit. Vtrum sex ante septimum dies, in quibus fuit totius mundi visibilis opificium perfectum, sint veri & naturales, an vero sex considerationes angelicæ, quæ dies metaphoricè nuncupantur? Cum fundamento ab authoribus & Ecclesiæ Patribus in dubium vertitur; quocirca nostrum est placitum, quod vere & realiter dierum naturalium rationē obtinent, ut in cap. 20. Exodi dicitur: *verè sex diebus fecit dominus Cælum & terram &c.* deniq; in illis verbis, *in principio creauit &c.* omnia corpora intellegi superiora, quæ coelestem participant substantiam & inferiora, quæ simplicia sunt elementa defensamus, mixta autem non fuisse ex nihilo facta defendimus.

*Ad stabit propugnans Fr. Ioannes de Aguilar, sub tutamine
P. M. Fr. Blasij de Vera Die tertia Capituli
Provincialis, quæ est 25. Mensis Aprilis.*

PRÆCIPVOS INTER PRIMÆVÆ

AVGVSTINENSIS EREMI CVLTORES AFROS,
conspicuo, cœlestiq; in terra Colono, cuius & doctrinæ,
& virtutū exundantibus irrigata rivis Augustiniana olim
optimos datura fructus Sanctissima, & quasi præmatura
feracitate eluxuriata sunt arva. Augustini Parentis facun-
dæ proli, Sanctissimo viro, Africa Aquilonibus Vvanda-
licis pulso, Romanamque per varia discrimina rerum
urbem in vecte, cui Christus, cuius nomen in stemma,
cuius stigmata in corpore portavit, Pastori custodiendum
suum ovile commisit, ut decoram sibi sine macula, ac
sine ruga Gelasianis moribus exhiberet Ecclesiam
pulchra hilaritate exultantem;

D. GELASIO

PONTIFICI MAXIMO SVA AVGVSTINI ADVM
Provincia Betica in suis Comitijs die illius festivitati
Sacro Theologicum Certamen
Sacrat, & Offert.

*Almus ut Antistes nostris sua dona ministret
Aonidam sophijs turba favete sacris,
Hæc meruit Gelasi tua cum te laudet Eremus
Mixtus Castallia Betis ut esset aquæ.*

20V910A 29

2019年12月10日

[illegible]

D. G. E. A. I. S. O.

1. The first part of the document is a letter from the Director of the Federal Bureau of Investigation to the Director of the Central Intelligence Agency. The letter is dated 10/10/50 and is signed by J. Edgar Hoover. The subject of the letter is the "Security of the Central Intelligence Agency."

2. The second part of the document is a letter from the Director of the Central Intelligence Agency to the Director of the Federal Bureau of Investigation. The letter is dated 10/10/50 and is signed by L. B. Nichols. The subject of the letter is the "Security of the Central Intelligence Agency."

3. The third part of the document is a letter from the Director of the Federal Bureau of Investigation to the Director of the Central Intelligence Agency. The letter is dated 10/10/50 and is signed by J. Edgar Hoover. The subject of the letter is the "Security of the Central Intelligence Agency."

4. The fourth part of the document is a letter from the Director of the Central Intelligence Agency to the Director of the Federal Bureau of Investigation. The letter is dated 10/10/50 and is signed by L. B. Nichols. The subject of the letter is the "Security of the Central Intelligence Agency."

5. The fifth part of the document is a letter from the Director of the Federal Bureau of Investigation to the Director of the Central Intelligence Agency. The letter is dated 10/10/50 and is signed by J. Edgar Hoover. The subject of the letter is the "Security of the Central Intelligence Agency."

6. The sixth part of the document is a letter from the Director of the Central Intelligence Agency to the Director of the Federal Bureau of Investigation. The letter is dated 10/10/50 and is signed by L. B. Nichols. The subject of the letter is the "Security of the Central Intelligence Agency."

7. The seventh part of the document is a letter from the Director of the Federal Bureau of Investigation to the Director of the Central Intelligence Agency. The letter is dated 10/10/50 and is signed by J. Edgar Hoover. The subject of the letter is the "Security of the Central Intelligence Agency."

8. The eighth part of the document is a letter from the Director of the Central Intelligence Agency to the Director of the Federal Bureau of Investigation. The letter is dated 10/10/50 and is signed by L. B. Nichols. The subject of the letter is the "Security of the Central Intelligence Agency."

9. The ninth part of the document is a letter from the Director of the Federal Bureau of Investigation to the Director of the Central Intelligence Agency. The letter is dated 10/10/50 and is signed by J. Edgar Hoover. The subject of the letter is the "Security of the Central Intelligence Agency."

10. The tenth part of the document is a letter from the Director of the Central Intelligence Agency to the Director of the Federal Bureau of Investigation. The letter is dated 10/10/50 and is signed by L. B. Nichols. The subject of the letter is the "Security of the Central Intelligence Agency."

1. The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions and activities. It emphasizes that proper record-keeping is essential for transparency and accountability, particularly in the context of public administration and financial management.

2. The second part of the document outlines the various methods and tools used to collect, store, and analyze data. It highlights the need for robust systems that can handle large volumes of information while ensuring data integrity and security.

3. The third part of the document focuses on the role of technology in modern record-keeping. It discusses how digital tools and platforms have revolutionized the way data is managed, allowing for faster access, easier sharing, and improved accuracy.

4. The fourth part of the document addresses the challenges faced in implementing effective record-keeping systems. It identifies common obstacles such as lack of resources, insufficient training, and outdated infrastructure, and offers strategies to overcome these challenges.

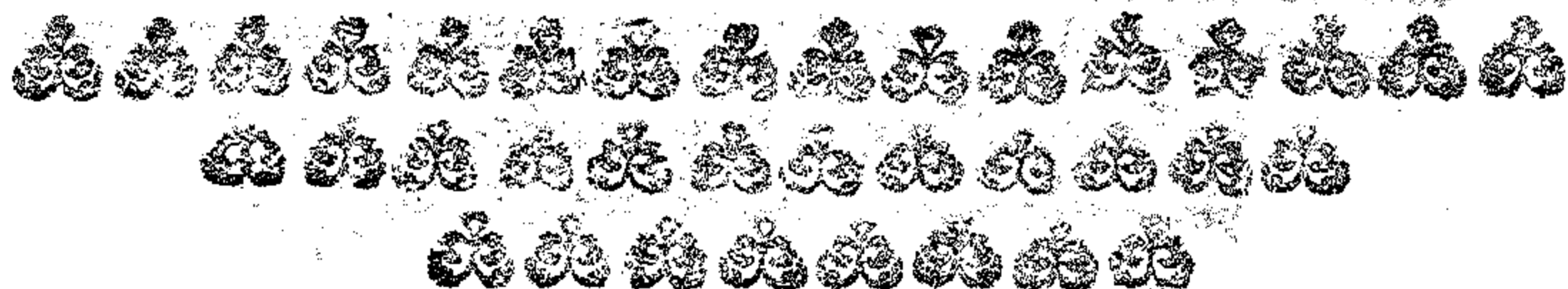
5. The fifth part of the document provides a summary of the key findings and recommendations. It stresses the importance of continuous improvement and regular updates to record-keeping practices to ensure they remain relevant and effective in a rapidly changing environment.

I. CONCLUSIO.

FINIS (qui inter intellectualis agentis motiva primum sibi vendicat locum) est, teste Philosopho: *cuius gratia cetera fiunt*. Dividitur tamen in duos fines inadæquatos, in finem *cuius*, & finem *cui*, quia etsi utrique ratio finis conveniat, non tamen adæquatè, ex utroq; namq; unus integer finis coalescit. Agere propter finem cõmune est tam rationali, quam irrationali naturæ, immo cuicũq; rei naturali agere cõpetit propter finem, sed non proprie, se, scilicet, movendo, in finemq; excitando, hoc enim propriũ est rationalis naturæ, unde omnes actiones humanæ tam de intentionis, quam de executionis linea causantur á fine, & sunt propriè propter illum: fini etiam intermedio, seu non ultimo propriè causalitas, & ratio finis cõpetit. Possit hominem duplicem finem adæquatum habere dicimus, sed tamen nec actualiter, nec habitualiter potest utrumque efficaci voluntate simul appetere; est namq; finis ultimus, qui nunquam alterius gratia fit, ceteri vero ipsius gratia exquiruntur.

II. CONCLUSIO.

NOSTRA supernaturalis, summaq; Patriæ Beatitudo, vitæ præmium, animi quies, & peregrinationis nostræ terminus, alia est obiectiva, formalis alia, prima est Deus summum bonū totaliter quietans, & satians appetitum rationalem, vnde ipsa essentia Divina tam quoad essentialia, & absoluta, quā quoad relativa, & personalia essetiam beatitudinis nostræ obiectivæ metaphisicē cōstituit, quod ita rigoroſe defendimus, vt nec essentiam sine attributis, & personis, nec vnā personam sine alia posse videri dicamus; etiam attento Divino, & absoluto posse, quod si per impossibile sic videretur, nō esset obiectiua beatitudo. Secunda, (scilicet beatitudo nostra formalis,) quæ est affectio huius obiecti beatifici, non est increata Dei visio, immo hoc esse impossibile indicamus, etiā per Dei absolutam potentiam, consequenterque non est aliquis illapsus Diuinitatis in essentiam animæ, neque etiam est aliquis habitus, vel actus primus, sed solum actus secundus ab ipso beato elicited non sensitivæ potētiae, sed rationalis naturæ.

III. CONCLUSIO.

CVM ergo natura rationalis duplicem actum proprium suæ naturæ habeat, intellectiōis, scilicet, & volitionis, inter illos vertitur difficultas, an simul vterq; vel eorum tantum alter essentiam huius beatitudinis (formalis scilicet) metaphisice cōstituat? Sed nos dicimus, quod etsi ad statum completū beatitudinis vterq; actus debeat admitti, ad eius tamē essentiam metaphisicam vnicus tantum debet pertinere, qui voluntatis nullatenus est, cum ad rationem ascensionis non intret; est igitur actus intellectus, in quo essentialis, & substantialis obiecti beatifici assecutio consistit, & consequenter in illo tota essentia beatitudinis nostræ formalis metaphisice salvatur: quod in tāto rigore defendimus, quod etiam per possibile, vel impossibile non sequuto amore beatifico per solam Dei visionem homo maneret absolute beatus: ex vi etiam huius visionis ita beatus est impeccabilis, vt non solum actualiter nequæat peccare, verū nec in habituali peccato permanere, immo ita necessitatur ex vi illius ad Dei amorem vt non possit ab amore cessare. Dotes animabus beatis communicātur, quæ per habitus constituuntur: corporibus etiam quatuor dotes communiter designantur.

III. CONCLUSIO,

VOLUNTARIUM sic definitur : *est à principio intrinseco cum cognitione* : quod sic definitum cōmuniter convenit tam homini , quam bruto, tam actui libero, quam necessario : vnde multiplex eius divisio constare videtur , sed divisio eius in imperfectū & perfectum essentialis est, & generis in species, si pro imperfecto voluntario intelligitur, quod sensitivā cognitionem consequitur. Divisio vero in liberū, & necessarium essentialis non est, licet vtrique ratio voluntarij perfectē conveniat, cū quo tamen stat voluntariū necessarium aliquando excedere in perfectione liberum voluntarium. Indirectum voluntarium , sive omissionem voluntariam nulla ratione posse dari defendimus , nisi aliquis sit actus, à quo saltem occasionē desumat, ipsa vero omissio voluntariæ rationē non sortitur, nisi adsit debitum non omittēdi, vel per interruptionē, & cessationē actus formaliter præcedentis causetur. Violentum est à principio extrinseco, passo non conferente vim, seu positive resistente. Voluntas in actibus à se elicitis nullam potest pati violentiā , potest tamen in actibus à se imperatis. Deus nullæ creaturæ violentiam infert. Metus causat voluntariū simpliciter, involuntariū autē secundū quid. Concupiscentia non causat involuntarium.

V. CONCLUSIO.

MORALITAS humanorum actuum non est formaliter eorum libertas, licet libertas ad illam requiratur, est enim libertas moralitatis radix, quæ moralitas, nec extrinseca denominatio est, nec rationis relatio, sed aliquid intrinsecum, & a parte rei existens in ipsis actibus per modum habitudinis, siue relationis non prædicamentalis, sed transcendentalis, quam constitui adæquate dicimus per habitudinē actus ad obiectum, ut subiectum regulis morum; specificari autem defendimus proxime, & formaliter, non a lege, sed tantum ab obiecto, secundum quod tamen habet esse in genere moris; ipsius tamē obiecti moralitas formalis, & proxima, etsi denominationem præcepti vel prohibiti per legem requirat, in ipsa tantum obiecti entitate saluatur, ut subiicitur legi ad terminandum actum voluntatis. Moralitatis duplicem esse regulam dicimus, æternam scilicet regulam in mente diuina existentem; dictamenq; rationis, hanc secundam regulam dicimus proximam; primamq; radicalem. Moralitas adæquate diuiditur in bonitatem & malitiam, unde nulla species inveniri potest intra genus moris, quæ sub eis non contineatur, est namq; essentialis, & adæquata diuisio. Bonitas moralis consistit in habitudine actus ad obiectum, secundum quod est rationi consonum, malitia vero in dicta habitudine ad obiectum, secundum quod dissonat rationi.

VI.

VI. CONCLUSIO.

ACTVM moralem bonitatem, seu malitiã ab obiecto desumere, vt certum supponimus, sed illam primã, & essentialẽ esse defẽdimus, omninoq; specificam, & atomam iudicamus, cum quo tamen recte componitur, quod à circumstantijs etiam bonitatem, vel malitiã desumat, non tamen primam, & essentialẽ; à fine etiam operantis interdum bonitatẽ, seu malitiã desumere, dicimus, specie distinctam, sed non essentialẽ, sed si actus sit imperatus, reduplicatiue sumptus à fine operantis specificationem essentialẽ desumit, quod non habet si specificatiue sumatur, vt tamen actus à fine specificationem accipiat, debet ad illũ actualiter, vel virtualiter, & non tantũ habitualiter, ordinari; & si idem numero indiuisibilis actus possit duplicem bonitatem, vel malitiã habere, non tamen exinde affirmamus posse bonitatem simul, & malitiã moralem habere, quamvis à diuersis specificatiuis inmanatur, sed tantum posse esse bonum, vel malum moraliter dicimus, ita vt oppositum implicet contradictionem. Actus moralis indifferens in esse morali quoad speciẽ non repugnat, immo defacto datur, actum vero quoad indiuiduum indifferentem negamus, sed nec de possibili dari cum Angelico Præceptore concludimus.

VII. CONCLUSIO.

DIVIDITVR adæquate habitus in naturalē, & supernaturalem, iste est qualitas à Deo infusa permanens, elevansq; immanentem facultatem ad operationes supernaturales, ille, scilicet, naturalis habitus, est acquisita qualitas determinans indifferentem potentiam, ut facilius operetur. Supernaturales habitus esse nobis à Deo infusos, fide certū est, ad supernaturalesque actus esse necesarios simpliciter iudicamus, unde & habent esse adæquatam virtutem eliciendi supernaturales actus, differuntque ab acquisitis habitibus, quia isti ad simpliciter posse non desiderantur, & ad elicientiam actuum partialiter cum potentia concurrunt, actumque in nobis repetitione generatur. Virtutis definitio sic ex Mag. P. N. August. habetur: *est bona qualitas mentis, qua recte vivitur, qua nullus male vitur, quam Deus in nobis, sine nobis operatur.* Per cuius definitionis ultima verba etiam infusas virtutes amplectitur. Ipse etiam nobis vitium nobis in tota sua latitudine adscribit dum lib. 3. de liber. arbit. inquit; *quod perfectioni nature deesse perspexeris id voca vitium*; sed cū vitium virtuti debeat opponi, & hanc per qualitatem definiat, ideo vitium nobis idem Mag. P. striete definit, lib. de perfect. iust. dum inquit, *quod vitium est qualitas, per quā malus est animus, etiam cū nō operatur.*

VIII. CONCLUSIO.

VIRTUS, & vitium sunt oppositæ qualitates ad actus concurrentes incompatibiles, illa bonum, atq; meritorium efficit, hoc vero demeritorium, & malum operatur: eis serialiter sunt habitus, ad actusque proprios effective concurrunt, & cū virtus alia sit infusa, acquisitaq; alia, sic vitium oppositū aliud est, quod virtuti acquisitæ opponitur, aliudq; quod infusæ contrariatur; & licet vitia per se opposita virtutibus acquisitis, illis directe, & stricte contrariantur, non tamen ita stricte virtutibus infusis aliqua vitia contrariantur. Quodcumq; vitium dissonat, & contrariatur rationali naturæ. Quilibet actus vitiosus habituali vitio simpliciter est peior; neq; compatitur talis actus (si sit mortale peccatum) cum virtutibus infusis in ratione virtutum, compatitur tamē cum acquisitis; veniale vero peccatum sæpius iterarum, etsi destruat acquisitam virtutem oppositam, cum infusis tamen, ac cæteris virtutibus acquisitis benè compatitur.

*His aderit propugnans pro quarta die Capituli Provincialis,
Fr. Thomas de la Questa, tutante P. M. Fr. Bartholomæo
Calderon collegij S. Acacij Hispalensis Rectore.*

Die 26. Mensis Aprilis.

AVGVSTINIADV FIRMAMENTI

FVLGENTISSIMIS TOT MICANTIS SANCTI-
tate lyderibus præstantiori splendoribus Astro, ex vbetri-
mo Eremi nostræ agro, in cuius specie ornatus nec Rosæ,
nec Lilia defunt, Colono ad Apostolici muneris fasti-
gium assumpto Pastori; vniuersali, Gloriosoque Hyber-
norum Apostolo. Subtili tum Pastoralis solertia, tum cœ-
lesti sapientia Episcoporum Scoto, Scotorum Episcopo
secundo ordine, Sanctitate absque secundo, prædica-
tionis gloria primo; Fidei implantatione, cui Deus
incrementa dedit pro mille vno

S. PATRITIO

HYBERNIÆ APOSTOLO, ET PATRONO
sua Augustinensis Provincia Betica hæc pro Ca-
pitularibus Comitibus exhibita accipiat precatur

Asserta,
cui modulator.

*Gentis ab Hybernae genijs simulacra refigis
Indomitæ PATRITII; pectoribusque Sacra
De Augustiniadem Regula das fœdera christi
Nos vita instituas, dogmatibusque tuis,*

I. CONCLUSIO.

CVM voluntas hominis non solum effectiua, sed defectiua sit, evidens est, posse patrare peccatū, cuius essētia exactē declaratur à P. N. Augustino in sua celebri definitione; *est dictum, factum, vel concupitum contra legem eternam*. Plura ad hoc requiruntur, primum est libertas non modò aptitudinalis, verū & actualis, quæ non solum est conditio ad peccatum requisita, sed illius etiam adintrat in essentiam: secundū est actualis cognitio obligationis, vel dubium aut scrupulus illius, quando non est praua consuetudo peccandi in aliqua specie: tertium est lex, quæ non solum ad id, quod est perse malum, iure naturæ requiritur, verum etiā ad id, per quod naturæ ius perse violatur. Lex (textē D. Thoma. 1. 2. q. 90. art. 4) est rationis ordinatio ad bonum commune, seu quod idem est, est quædam regula, & mensura actuum, secūdum quam intellectuālis inducitur creatura ad benē operandum, & ab agēdo male retrahitur: de illius ratione est, quod sit iusta, & bona, nō autem iniqua, quia communi bono, publicæq; vrilitati, & non priuatæ seruire, atque conducere debet: ex quo fit legem pertinere ad rationem, præcipue quando circa quæ intrinsece mala sunt, versatur.

II. CONCLUSIO.

LEX in æternam, naturalem, humanam, & divinam secernitur; æterna est ipse Deus, ac proinde tam immutabilis sicut ipse, estq; providentia Dei in omnibus rebus; naturalis lex est regula, qua dirigitur homo ad suum finem naturalem; divina est, quæ dirigit actus ad finem supernaturalem; & sicut hæc subdividitur in veterem, & novam; ita humana in Ecclesiasticam, & civilem, ista ad Sæculares pertinet, & ex principiis solius naturæ deducitur; non sic Ecclesiastica, quæ quamvis ad sæculares etiam pertineat, fit tamen ex lege, & ordinatione divina adiuncta. Lex deniq; dividitur in prohibentem, & imperantem, hæc per actus omissionem præcepti violatur; illa autem per actum positivum transgreditur: ex hac legum diversitate oritur specifica distinctio peccati omissionis, & commissio- nis: utrumq; aliquid de materiali dicit, entitatem actus, vel omissionem nudè sumptam, aliquid verò de formali, per quod in ratione mali moralis formaliter constituitur. Si forte pluribus legibus aliquod peccatum est prohibitum, sicut furtum lege naturali, divina, & humana, non ideo plures species habebit: quia non variant leges species peccatorum, sed suam differentiam sibi vendicant specificam peccata penes diversa objecta, seu motiva.

III. CONCLUSIO.

MALITIA moralis peccati commissionis formaliter loquendo (quæ contra præceptum negativum patratur) non in aliqua relatione rationis consistit, quæ sit relatio dissonantiæ cum recta ratione, neq. in priuatione aliqua quæcûq. sit, neq. ex positivo aliquo, & negativo simul coalescit, sed eius quidditas adæquate, & formaliter salvatur in entitate positiva actus liberi transgredientis præceptum, connotando debitum carendi illo, atq. adeo consistit in actu, quo homo ex lege carere debet. Omissio pura libera, quæ contra præceptum positivum militat, etsi regulariter loquendo semper associetur actui formali positivo, qui eius causa, vel occasio sit, attenta tamē huiusmodi peccati natura, possibile esse omissionem culpabilem absque omni actu formali, licet nō interpretativo esse ueramus. Si peccatum omissionis sit propter idē motiū, ac peccatum commissionis eandē cū illo obtinebit speciē. Quāvis actione physica, & reali in materiale peccati influat Deus, & præmotione physica prædeterminet voluntatem creatam circa illud, non inde potest dici (ut potē imperfectionis omnino expers) causa peccati quo ad esse morale illius, hoc enim tantummodō voluntati creatæ, quia imperfectæ, cuiuslibet defectus capaci, tribui debet.

II. I. CONCLUSIO,

PECCATVM omissionis incipit imputari ex tempore illo, quo quis eam omissionem voluit formaliter in se ipsa, aut virtualiter in sua causa, vel occasione. Omissio exterior dormienti, aut ebrio imputatur, non solum quando causam peccati dedit, sed etiam quando præceptum instat. Subdiuiditur deinde peccatum in mortale, & veniale; vtrumq; enim in ratione peccati vnivocè convenit, eo quod vtrique conveniat voluntarium, & liberum, & deviatio à recta ratione, affertq; oppositionem cum lege, & offensam Dei; differt tamē peccatum lethale à veniali in multis, non ex voluntate Dei, sed ex ipsorum natura, præcipue in hoc, quod per lethale plus amatur creatura, quam Deus, constituiturq; aliquomodò creatura ultimus finis, secus verò per peccatum veniale, nam quamvis ex vi actionis anteponatur creatura fervori charitatis, non tamen constituitur positivè ultimus finis, sed ad summum negativè, id est, non est de ordinatio circa finem ultimum, (nimirum circa Deum) sicut mortale; sed duntaxat circa media.

V. CONCLVSIO.

F I D E tenemur fateri, Adæ posteris in primo creationis instanti inesse aliquem defectum, qui voluntarius fuit ipsi Adamo, ac proinde posteris ipsius; eiusmodi autem defectus est peccatum Originale, quod tale dicitur, quia ex eo inficitur omnis, qui ex Adam per naturalem propagationem trahit originem (excepta B. V. Dei genitrice Maria ab Originali macula in primo instanti incolumi) quod quidem verè, & proprie habet rationem peccati; & taliter in posteros à Protoparente est derivatum, ut omnes peccatores constituat, etsi non peccantes; estq; illis in trinfecum, & inhærens, licet non idē numero, quod fuit in Adam, sed in quolibet peccatore distinctum. Si quis miraculose formaretur, tale peccatum non contraheret; immo Adamo iustitiam originalem seruante, etsi peccaret Eva, peccatum originale non transfunderetur in posteros. Quod verò Adæ voluntas fuerit totius generis humani quoad effectum acquirendi, vel amittendi iustitiam originalem, non naturæ legibus deditum, sed diuina fuit ordinatione sancitum. Peccatum Originale consistit formaliter in priuatione gratiæ sanctificantis, ut sanctificās est. Infantes qui sine Baptismo decedunt, sola pena damni puniuntur.

VI. CONCLUSIO.

MANSIT humana natura miserabiliter peccati vulnere sauciata, egensq; divinæ gratiæ medicamine, id est, supernaturalis doni liberaliter à Deo collati, & divinitus homini supra debitum naturæ concessi ad finem supernaturalē debitē consequendum. Quo non indiget homo, in quocumq; statu consideretur, sive puræ naturæ, sive lapsæ, aut reparatæ ad certam, evidentemq; notitiam alicuius veritatis naturalis speculativæ, vel practicæ, immo omnium divise affequentiæ, quod si collectivè considerentur, ad eam cognitionem, licet ex se non indigeat speciali gratiæ auxilio, per accidens, speciali gratia non illustrante, sed impedimento rui amovente, indiget. Non est adeo necessaria gratia ad opus bonum naturale moraliter efficiendum, ut non possit homo, quantumvis infidelis nullam Dei notitiam habens, sine illa tale opus patrare; meliori q; modo fidelis, si nulla pro tunc vehementi tentatione vexatur; quod si illa vexetur, licet de facto, & in actu exercito vehementem tentationē sine gratia specialis auxilij per Christum collata superare non valet; potest tamen de possibili absque aliqua gratia vincere, dummodò usus vigeat rationis.

VII. CONCLUSIO.

IUSTIFICATIO dupliciter considerari valet, una, quæ simplex vocatur, in qua nullus intervenit terminus à quo, nempe peccatum, qualis fuit illa primi nostri parentis Adæ, & Angelorum: altera secundum rationem motus importans terminum a quo & ad quem, quæ est impiorum iustificatio: per quam transmittuntur de statu filiorum iræ ad statum filiorum Dei, quæ secundum Concilium Tridentinum sec. 6. cap. 7. sic definitur, *non est sola peccatorum remissio, sed sanctificatio, & renovatio interior hominis per voluntariam susceptionem gratiæ, & donorum.* Unde colliges ad iustificationem requiri essentialiter infusionem gratiæ, & peccatorum remissionem. Gratia habitualis absque novo favore Dei hominem constituit filium Dei adoptivum, heredemq; vitæ æternæ, taliter que cum peccato pugnat non solum habituali, verum & actuali, ut ex natura sua sine novo actu condonante expellit peccatum, nec inspecto divino posse absoluto in eodem subiecto possunt esse simul, nec per breve instans in illo compati.

NON NON NON NON NON NON NON NON NON NON NON NON NON

NON NON NON NON NON NON NON NON NON NON NON NON NON

NON NON NON NON NON NON NON NON NON NON NON NON NON

VIII. CONCLUSIO.

HOMINES mereri erga Deum fide sancitum est, estq; meritū *opus bonum, cui debetur merces;* ad quod taliter actus positivus exigitur, ut sine illo meritum vitæ æternæ repugnare videatur; ex parte personæ merentis gratia sanctificans exposcitur, quæ ita desideratur, ut nec de potentia absoluta hominem gratia sanctificante orbatum gloriam de cōdigno promereri possit; item status viæ requiritur, qui secundū quod dicit de formali, ad meritum vitæ æternæ ex natura rei expostulatur, secundū verò quod dicit de materiali, ex ordinatione diuina dumtaxat requiritur. Tam meritum de congruo, quā de condigno veré gaudent ratione meriti, licet vnum alio perfectius sit; meritum de condigno primæ gratiæ sive auxiliantis, sive sanctificantis repugnat, non verò primæ gloriæ de cōdigno, & gratiæ sanctificantis de congruo. Merentur nihilominus iusti etiam per actū remissum de condigno augmentum gratiæ; & quamvis non reparationem post lapsum, tamen reparatione supposita, merita antecedenter mortificata per culpam, quod ad præmium essentiale, in integrum reviviscunt.

*Defensabuntur à Fr. Sebastiano Barraza sub præsidio P. M. Fr.
Antonij de Alcoba die quinta Capituli Provincialis,
quæ est 27. Mensis Aprilis.*

TIBI INTER EXIMIOS ECCLESIAE PRÆSVLES

EXEMPLARI MIRIFICO,

Cuius Prospero doctrinæ afflatu quondam adversus hæ-
reticorum sibilantes Euros Ecclesiæ navis ventis dedit
vela secundis. Tibi, cuius Augustiniana doctrina velifi-
cata spiritu secura fideles gavila est carpere vias. Tibi, cu-
ius radiantibus Phœbeæ lampadis instar veritatibus, atq;
virtutibus corda hominum imbuta & lucis, & ignis
charitatis, & scientiæ cepere splendorem.

Tibi, inquam,

S. PROSPER

AQVITANE AVGVSTINENSIS EREMI INTER
arbusta consueo ut speciosa in Ecclesiæ Campis. Oliva in-
olesceres: Vandalicæ Provinciæ Aureliana cohors in
Provinciale religata Capitulum, hæc de sacrati stadij cer-
taminibus, ut quæ diu omnia fortunata novit, nunc tuo
sub nomine cuncta prosperiora experietur,
suplex libat, & libens consecrat.

*Suscipe Divinæ Sophiæ Theoremata PROSPER,
Mililibus ductor conspiciende tuis.
Stat conferre manus fluidys animosa iuventus,
Exitus ut pugna te auspice PROSPER cat.*

I. CONCLUSIO.

SUPREMVVS ille conditor & Rex gloriæ, qui rationalem creaturam triplici decoravit potentia, tamquam Dominus virtutum apparere volens, sic eam dilexit, ut divitiarum, & gratiæ thesauris præditam faceret, illā triplici virtute, nimirum, Fide, Spe, & Charitate ditissimam reddens, sic namq. Rex ille à mari vsq. ad mare, & à latitudine virtutum moralium ad Theologales vsq. ubiq. triumphans agnoscitur: his firmatus homo militat Deo, dum ipsum credit per Fidem, ut consequendum per Spem desiderat, & super omnia per Charitatem diligit, ex his primum ordine locum sibi vendicat Fides, vipote bonorū omnium firma basis, humanæq. salutis initium. De illa ait D. Chrysostomus: *reperit à nobis fuisse quamdam Margaritam pretiosam, quæ Thesuros inamissibiles invenire facit.* Quæ sic ab Apostolo ad Hebræos 11. describitur: *est sperandarum substantia rerum argumentum non apparentium.* Eius verò definitio ita à nobis dialecticè constructur: *Est qualitas supernaturalis permanens, inclinans in assensum firmum, infallibilem, & obscurum obiecti veri, à Deo revelati, propter eius Divinam veritatem, seu auctoritatem revelantem.*

II. CONCLUSIO,

H VIVS nostræ Christianæ fidei obiectum aliud est formale, materiale aliud; hoc ex omni veritate reuelata credenda, quæcūq; sic coalescit; illud autem, nimirum formale, sola prima veritas in dicendo est, seu summa veracitas, vel authoritas diuina, quæ ex infinita sapientia Dei, ratione cuius Deus non potest falli, & ex fidelitate infinita, qua fallere nequit, & quæ conflat; cætera omnia, quæ fidem comitantur, conditionis munus exercent, vt patet in reuelatione, quæ non formale motium, sed pura conditio ad actum Diuinæ fidei omnino necessaria est. Illud nostræ fidei certitudinem, firmitatē q; suadet, quod Deus nec de potentia absoluta, nec per se, nec per alios valeat asserere, nec prætereā ad falsitatem confirmandam verum patrare miraculum, quod solius Dei proprium est sygilum, vi cuius veritates reuelatæ credibilitatem erga fideles acquirit. Ab illo ergo supremo, & infinito numine facultas infundendi actum, vel habitum aliquem erroris relegari debet, ac proinde tantam certitudinem, & infallibilitatem fides habet Diuina, vt illi nequeat falsum subesse, etiam inspecto Dei absoluto posse.

III. CONCLUSIO.

ACTVI fidei Divinæ quid accidentarium est, quod reuelatio privata, vel vniuersalis sit, ac proinde non sunt habitus fidei specie multiplicandi, quorum altero publicè, altero priuatim credantur reuelata, sed ad quæcūq; obiecta credenda vnus & indiuisibilis fidei habitus inclinatur. Non comparatur cum scientia fides, immo nec cum opinione; & licet mysteria fidei sint obscura, sunt tamen euidenter credibilia, ita, vt qui ipsius motiua credulitatis perpendit, per euidentem actum indicare possit creditu esse dignissima. Non est formaliter discursiua, bene tamen virtualiter seu obiectivè; vnde etsi non per duplicem actum distinctum, per vnum saltem, & eundem attingit obiectum propter motiua credendi. De fide est in terra dari aliquam regulam visibilem, quæ infallibili authoritate definiat, & proponat ea, quæ credenda sunt; hæc autem est militans Ecclesia, quæ quidem est congregatio hominum fidem internā habentium, & aliquo exteriori signo illam profitentium: huius autem Ecclesiæ propositio dumtaxat vt cōditio seu applicatio ad reuelationem Diuinam, quæ obscura est, manifestandam requiritur.

III. CONCLUSIO.

ACTVS Divinae Fidei, qui ad iustificationem disponit, & est intrinsicè supernaturalis, sicut requirit illustrationes, & inspirationes supernaturales ad sui esse, ita ex parte intellectus prudens, & supernaturale iudicium præexigit, atq; ex parte voluntatis piâ affectionem, seu actû imperatorem intellectum ad præbendû assensum Fidei Divinae. Dari præter actualem, habitualē Fidē supernaturalē, quæ etiam absente charitate virtus Theologica sit, & quæ vnius infimæ speciei sit in omnibus fidelibus, asseueranter iudicamus. Subiectatur autē habitus huiusmodi in viatoris intellectu, potest q. esse quoad substantiā, & essentiā absq; Charitate, & Spe, anteceditq; certitudine, & firmitate non solū humanā Fidē, & opinionē, sed etiā omnem scientiā naturalē, omneq; virtutes intellectuales non solū secundū se, sed etiā quoad nos. Dari aliquod visibile caput unicū, & supremū, in quo plenissima potestas Ecclesiam gubernandi resideat, certissimū est, & de Fide: in qua suprema dignitate primus omnium constitutus est ille, cui dictum est a Domino Mathei 16. *Tu es Petrus, & super hanc Petram &c.* Vnde Fidei dogma est, hunc numero hominem, qui communi Ecclesiæ cōsensu acceptus est ut caput Ecclesiæ, & cui omnes obedire tenemur, esse verum Ecclesiæ Pontificem, Petriq; legitimum successorem.

V. CONCLUSIO.

AD Fidei margaritam deargentandam, iā iam Spei nos inuitat argentū. Est ergo Spes ratione sui virtus physicē, & essentialiter, utpote habitus iustus residens in voluntate, & sic definitur: *Est qualitas supernaturalis inclinans ad desiderandum efficaciter bonum infinitum absens.* Eius formale obiectum aliquod creatum esse non potest: est enim solus Deus, nō sub quacumq̃, ratione consideratus, sed quatenus est bonū nostrū, & assequibilis nobis. Vnde beatifica visio locū non habet in constitutione huius formalis obiecti, materiale autē obiectū, in quod Spes nostra primario tendit beatitudinē formale animæ esse censemus. Habet hęc Theologica virtus actus proprios, quorū præcipuus ille est, per quē voluntas erigitur, & tendit modo efficaci, & aggressivo circa Deum ut bonū nobis, superando omnes difficultates, quæ in illius consequutione sunt. Vnde possibilitas, futuritio, & arduitas boni diuini ita indispensabiliter ad rationem prædictę virtutis spei requiruntur, ut sine illis salua esse non possit. Ut autem actus huiusmodi proportionatē eliciatur, actum iudicatum intellectualem, & supernaturalē ad virtutē fidei pertinentem expolcit.

VI. CONCLUSIO.

CONNECTITVR taliter supernaturalis spes cum voluntate viatoris (est enim eius materialis causa) vt nullo modo remaneat, neque quoad actum, neque quoad habitum in illis, qui æterna beatitudine perfruuntur, & consequenter damnati, hoc supernaturali dono priuantur : vnde quod sit in omnibus fidelibus viatoribus de fide esse iudicamus, sic asseuerante Apostolo ad Timotheam 5. *Et gloria nunc in spe glorie filiorum Dei, & alibi : nunc manent fides, spes, & charitas.* Duplex circa virtutem spei præceptum extat, alterum negatiuum, quod pro semper obligat, affirmatiuum alterum, quo ad positive sperandum tempore congruenti tenemur. Non per quoduis peccatum tollitur virtus, seu habitus spei, sed solum per actum infidelitatis, desperationis, aut præsumptionis. Si Deus alicui homini suam damnationem vt infallibilem reuelaret, in tali euentu nec posset, nec teneretur talis homo elicere actum spei supernaturalem. At supposito quod quis propter vnum tantum peccatum, & hoc omissionis actus spei in eo casu, quo præceptum obligaret affirmatiuum, damnandus esset; vtrum, si isti homini de prædicta damnatione reuelatio fieret, adhuc teneretur sperare, nec né? Sciscitanti & supponenti responsum erit : vtrumq; sequi ex hypothese.

VII.

VII. CONCLVSIO.

CHARITATIS aurum se se nobis offert ad fidei margaritam deaurandam, & cum in auro ostendatur Regia potentia, virtutum Regina meritò charitas nuncupatur. Illa Seraphici Spiritus ardent, sine illa Angelus dæmon factus est. Charitas ista est aliquis habitus infusus, iustis verè in hærens, tã à moralibus, quàm ab alijs theologicis virtutibus distinctus, omnes habitus non solum in genere moris, sed etiã in genere entis superans, adeoq; necessarius voluntati ad suos actus supernaturales eliciendos, vt non solum de facto, verum etiam diuinitus sine illo elicere actus eiusdem rationis cum illis, quos cum habitu elicit, voluntas non possit; est enim tota ratio, seu virtus adæquata elevans intrinsecè potentiam, ac proinde eiusmodi actiuitas nequit suppleri per auxilium Dei extrinsecum, adhuc spectato diuino posse. Sine charitate supernaturali dari non potest perfecta supernaturalis amicitia hominis ad Deum, nec Deus illam habet cum prædestinato pro illo tempore, pro quo habitum charitatis non habet.

VII. CONCLUSIO.

CHARITATIS habitus est capax intensiōis, & augmenti, quod provenit merito riē à suis actibus, à multiplicatione bonorum operum, à magnitudine, & excellētia ipsorum, à continuatione, & alijs circumstantijs. Nō solum augetur iste habitus medijs actibus charitatis, quorum intensio est æqualis intensiōi illius, sed etiam medijs actibus remissioribus. Augetur etiam per actus aliarum virtutum supposita relatione habituali charitatis ad Deū, si actus sint supernaturales; si verò naturales sint, petunt relationem actualem, vel virtualem, ut fiant à gratia, & per gratiam. Obiectum formale charitatis non in lācitate infinita, non in veracitate, neq; in omnipotentia, aut sapientia, vel quovis alio attributo reduplicative ut tali, sed dumtaxat in summa Divine essentiæ honitate, non quatenus amanti bona, sed quatenus Deo conveniens, & bona est, consistere defensamus.

*Propugnans aderit pro sexta die Capituli Provincialis, Fr.
Ioannes Serrano, sub præsidio P. M. Fr.
Melchioris Vela.*

IN VIRGINEIS COELESTIQUE SPONSO

FLORENTIBVS HORTIS,

In quibus Aquilone surgente, Austroq; perflante omni-
genæ Sanctitatis aromata fluunt, floribus multifaria vic-
tute decoris de Virginitatis candore micantibus, de cha-
ritatis ardore rubentibus Sanctis Virginibus

MAXIMAE: ATQVE VERONICÆ.

Illi clarissimorum Sororis, & Magistræ Martirum, multa-
rum Virginum matri, Cœnobiorum sub Augustiniano
instituto fundatrici maximæ. Huic Martirij desiderio fla-
granti, Deiparæ Magisterio fruenti, cui (ut Hieremie
quondam) triplici Alpha per manû matri exhibuit Spon-
sus quæcumq; optaret gratiarum charismata passionum
munera. Vniûsque nomen in tutelare præsidium Vanda-
lica Augustini Parentis Provincia advocat,
cum vtrique sic concinat.

MAXIMÆ quod docet, ab Esponso VERONICÆ discit,
Altera Virginibus dat documenta Sacris:
Alter, & arcanam rationem littera vitæ
Construit. O nostris vtraque prospiciat.

2141091V

[illegible]

017401 4067432007

[illegible]

3VOT. 36M IXAM
DOZOLAY

[The page contains extremely faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side.]

I. CONCLUSIO.

DEVS creavit hominem ad imaginem suam, cū que hic per cupediam similitudinem oblitteraret, & Deus illam clarere, suumque amorem vellet manifestare; illius factus est Redemptor, qui fuerat & creator; sic enim Deus dilexit mundum, ut Filiū suum vnigenitum daret, itaq; Verbum Caro factū est, nihil mutationis accipiens; quia quod fuit permansit, quamvis quod non erat assumpsit; vnde huius tam admirabilis, quam abstrusi Incarnationis mysterij possibilitas, & existentia Fide sancitæ manent. Tanta ergo est illius celsitudo, quod licet naturalē subter hominis possit cadere apprehensionem, quia principijs eius naturalibus non repugnat; supereminet tamen cuiuscumque intellectus creati, vel creabilis nativam facultatē; quapropter euidenti cognitione, siue positiva, siue negativa nullus intellectus humanus, Angelicusue eius esse perscrutari valet; immo neq; naturalis ratio adhuc ex alijs mysterijs reuelatis ad eius certam notitiam, euidenterq; cognitionem assurgere quæit; etsi post reuelationem via confirmationis cognoscatur, via tamen inventionis neque iudicium probabile efformari potest circa illud.

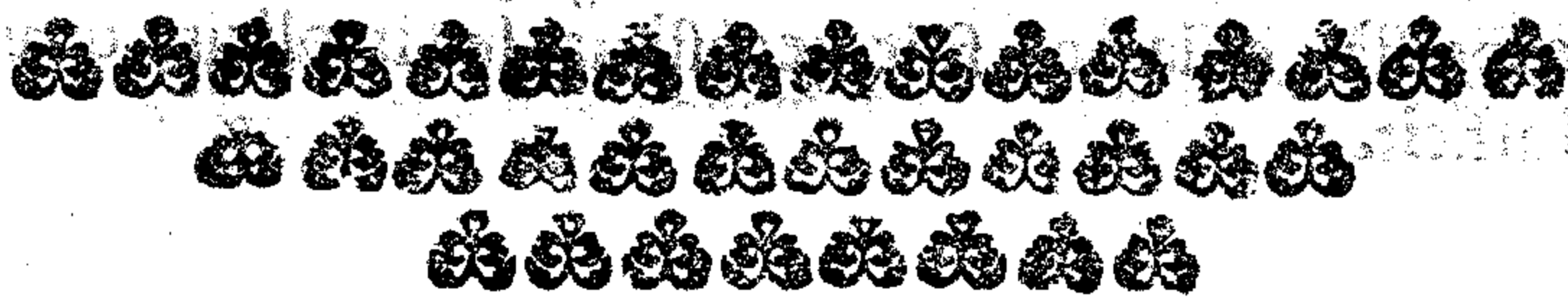
II. CONCLUSIO,

CONVENIENTIAM Incarnationis Verbi Divini non solum in nobis reperies; quando quidē ipsi Deo, toti naturæ humanæ, redemptioni filiorum Adæ, fuit conveniens tale mysterium; naturæ humanæ, ut quæ per peccatum fuit corrupta, per Verbi Divini Incarnationem esset reparata; Divinæ naturæ, nam communicatio Dei summa ad creaturas, summum bonum maximè decet: deinde tale opus non fuit minus conducens ratione temporis, quo fuit patratum: neque ideo dicendum est, quod hoc prodigium absolutè fuit necessarium, sicut neq; supposita mundi creatione, primi parentis peccato, reparatione q; naturæ a pestifera labe, qua post hominis ruinam deturpata cadebat, sed solum ex suppositione, quod Deus intenderit expiare humani generis peccata ea perfectione, qua per Incarnationem contingit. Quis enim gravitatem peccati mortalis ponderare sufficiet? hoc enim sub duplici conceptu attingi potest, malitiæ scilicet, & offensæ, licet in ratione malitiæ, quæ ex objecto, & circumstantijs taxatur, sit quid finitum; in ratione vero offensæ extitit simpliciter infinitum; unde Incarnatio fuit necessaria, ut Christus Dominus Deo æqualem pro iniuria Deo irrogata satisfactionem offerret.

III,

III. CONCLUSIO.

EX gravitate offensæ insufficiencia puri hominis, & hominis Dei necessitas satis arguitur: unde purus homo pro suo peccato mortali ad æqualitatem satisfacere nō potest; immo neque pro peccato veniali, si gratia sit destitutus, & infectus peccato; nam si illa corroboratus sit, condigne illius remissionem adipisci valebit: & quamvis Deus hominem adeo innocentem, perfectissimam ornatum sanctitate, omnibusq; diuinæ gratiæ auxilijs præmunitum crearet, & hic caput humani generis a Deo cōstitutus reperiretur, adhuc pro peccatis aliorum perfectam & condignam non exhiberet satisfactionem: immo licet in peccato lethali offensam omitteremus finitā, & in homine iusto gratiam infinitam daremus, tamē perfectē, & ad æqualitatē pro peccato mortali proprio, vel alieno posse satisfacere negamus: Solum enim Christus Dominus condignē, æqualiter, immo & superabundanter pro omni hominum delicto satisfactionem repondit; super q̄ fecit Deus misericorditer operando, nam apud Deum misericordia, & copiosa apud Deū redemptio.

III. CONCLUSIO.

OPERA Christi Domini, ut potè à persona infinite sancta, & simpliciter digna, infinito gaudebant valore in genere moris; unde valor hic infinitus denominatio quædam est ex personæ divinæ sanctitate desumpta, quæ quidem dignitas licet in esse physico extrinsece afficiat ipsas operationes, quo ad morale intrinsecè illas afficit, ideoq; dicitur denominatio intrinseca moralis. Ad satisfactionem ex toto rigore iustitiæ pro aliquo debito, vel offensa, præter æqualitatem, condignitatemq; actus satisfactorij, aliæ desiderantur conditiones, nempe quod sit ad alterum, ex ipsius satisfaciendæ bonis proprijs, ex non acceptis à creditore, ex alio titulo non debitis, & deniq; ex oblatione personaliter ab ipso debitore; cum autem in satisfactione Christi Domini omnes hæc inveniuntur conditiones, ideo à rigore iustitiæ non defecit. Debitor ex iustitia, hominibus constituitur Deus, cæterum non absolute, sed suppositione aliqua, promissionis scilicet, qua ipse Deus se obligavit ad huiusmodi acceptationem, ratione cuius in homine iusto bene operante daturus ius iustitiæ in vitam æternam; talis ergo promissio nō fuit expressa, quia non fuit necessaria, sed implicita, quæ sufficit.

V. CONCLUSIO.

QUAMVIS opus puri hominis iusti magis bonum ex obiecto, & circumstantijs maioris valoris sit, quam minus bonum; non ita in Christo Domino, cuius actus nobilior ex obiecto non est simpliciter, & intensive dignior quovis alio actu secundum se minus perfecto, nam valor operum Christi Domini, ex sanctitate personæ operantis desumitur; at puri hominis actus non ex maiori gratia fit maior, sed solum crescit ex obiecto, & alijs. Ad Incarnationis negotium divinorum decretorum ordo sic concernitur; postquam Deus se ipsum cognoscere, & necessario amare intelligimus, inter opera, quæ voluit ad extra, in primo signo prædestinavit Christum humani generis Redemptorem, ob quem Angelos, homines, & universum in secundo signo decrevit, in tertio Adamum constituit caput humanum, & in quarto peccatum permittere voluit. Quid facturus esset Deus, si homo non peccasset, scriptura non constat, ideoque occultum est, certum tamen quod inde penderet à peccato potuit incarnationem prædestinare; de facto vero in eius remedium illam decrevit, taliter ut illo deficiente ex vi presentis decreti, deficeret & incarnatio; & licet ante prævisionem peccati prædestinata sit, sicut Christus Redemptor, adhuc Adamo non peccante, Christus non veniret.

VI. CONCLUSIO.

DE FACTO natura humana, amissa propria subsistentia, perse, & substantialiter vnita fuit Verbo Divino, qua supposita vnione, licet prædicta humanitas possit propriæ, vel alienæ subsistentiæ creatæ perse, & substantialiter vniri, non tamen alteri subsistentiæ diuinæ si vnio perse ad diuinum Verbum persistat; & in hoc casu neq; suam propriam personalitatem appetit. Plenitudine gratiæ ornatus refulset Christus Dominus, in quo in primis gratia vnionis splendet, qua, omni secluso dono, eius humanitas formaliter substantialiter redditur sancta, cæterum nō ab ipso vnionis modo, neq; à diuinitate, vt natura est, & prout distinguitur à persona, sed ab ipsa persona relativa hypostaticè vnita, & quatenus habet præbere effectum communem, scilicet, prout assumendo naturam humanam est ratio coniungendi duas naturas in eadē persona. Hæc autem suprema sanctitas non fuit obex, vt etiam gratiæ habitualis sanctificationis splendoribus candidissima eius anima coruscaret, quando quidē per illam sanctificatione accidentali, & participatiua anima Christi gaudet; sicut & supernaturali principio ad connaturaliter eliciendas operationes intrinsecè supernaturales.

VII. CONCLUSIO.

CVM natura rationalis perfecta fuerit in Christo Domino, similisq; nostræ, omnes eius operationes elicere debuit, ideoq; propria, & nobilissima operatione cognoscendi non caruit, vnde eius anima non solum de facto, verum etiam neq; de potentia Dei absoluta per visionem increatam intelligere potest, quando quidem, intellectui creato intellectiōe communicari increatam, ita vt reddat illum formaliter intelligentem, omnino repugnat. Scientia beata à primo suæ lucis exordio anima Christi enituit, qua essentiam divinam, omnes existentes secundum quodcūque tempus, & ex possibilibus aliquas, non vero omnes, attingit creaturas, nā illarum cognitio divinæ essentiae præexigit cōprehensionē, quæ in intellectu Christi Domini creaturæ pondere circumscripto non est possibilis. Scientia etiam supernaturali fuit præditus, qua mysteria nostræ fidei, cogitationesq; cordium perlustravit. Scientia naturali perse infusa affulsit; qua ad superiores species conversus, sine phantasmatum famulatu tetigit res ordinis naturalis. Eius perfectionem scientia experimentalis nō dedecuit; congruens enim fuit omnem animæ Christi potentialitatem expleri.

VIII. CONCLUSIO.

VTRUM in Christo Domino fuerit peccatum? nulli catholicorum licet ambigere, quando ipse semet Christus dubium resoluit dicendo per Ioannem. Cap 8. *quis ex vobis arguet me de peccato?* unde fidei catholicæ toto corde assentimur docenti, Christum Dominum nullum commisisse peccatum, siue veniale, siue mortale: neque potuisse peccare, ita certum debet existimari, ut aliquis dixerit, contra hoc non esse agendum argumētis, sed flammis, & ita dicimus, quod extitit omnino impeccabilis Iesus Christus Dominus noster; hoc autem colligimus ex vnione hypostatica ad verbum, ratione cuius præcisè, sublato quocumque alio, in natura humana Christi impeccabilitas arguitur. Suis operationibus meruit Christus Dominus, & hæc siue aliqua extrinseca acceptatione Dei meritoria fuere. At tandem Christus in quantum homo filius Dei naturalis, non vero totius Trinitatis, dicitur.

*Defendentur à Fratre Iosepho Aluarez sub præsidio P. M. Fr.
Michaelis Guerrero die septima Capituli Provincialis,
quæ est 29. Mensis Aprilis.*

VRBIS INTER ORBIS CVNCTAS

CELEBERRIMÆ BETICARVM SEMPER OM.
nium Principis, quæ exteris absq; invidia gentibus, quia
invidia maior ditissima solo, beatissima cœlo
prædicatur, & creditur:

INCLYTO SENATVI, CIVITATI CORDVBENSI,

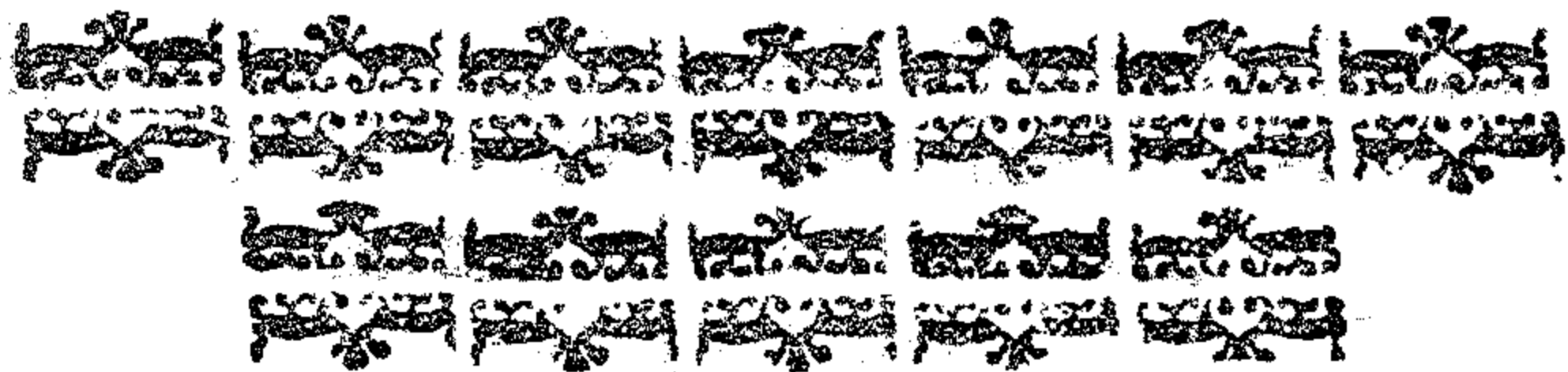
equis non solū, & armis Nobili, per quā olim Romanis
instructam phaleris crevit occulto velut arbor ævo fama
Marcelli, verum clarioribus ingenijs fœlici, quæ duos
cum Senecas, vnicum que Lucanum facunda loquitur,
innumeros stipata subtricescit. Pro quasi Pallas cum Mar-
te contendat, dubia victoria multos est utrique divisura
triumphos. Quos ē litteratio Xisto in Regia Solis, nēpe
Augustini, suorum Schola alumnorum Comitij Provincialibus
plaudens reportare contigerit.

CEDIT, DICAT, OFFERT.

*Augustiniadum sua, quæ iam Betica proles
Serta coronata sistit & arma tibi.
Te referat Nemesi Palma, vt victricis honores
Sperat, & ingenijs exitus alta probet.*

I. CONCLUSIO,

CVM veram hominum salutem suo incarnata sapientia sanguine fuso acquisiuerit, pretiūq, copiosum aeterno Patri offerendum in aptissimo repositoio statuerit, septem sacravisse signa, quę novę legis Sacramenta dicuntur, corporeis concreta ex elementis, ac totidem hominibus adhibuisse medea mina, omnem animę continentia medelam, quādo Ecclesię Paradisum plantavit, vt Christianus grex peccati sui remedium semper inveniret; nullus hæsitabit catholicus. Quocirca ex mente Angelici Præceptoris Sacramentum est *signum sensibile rei sacrę prout sanctificantis nos*. Iuxta quam definitionem, omnia septem Sacramenta conflare ex rebus & verbis, ab institutione divina penitus determinatis, tamquam ex materia, & forma; tria q, significare, nimirum passionē Christi, gloriam, & maximopere gratiam; nulla cū ambiguitate fatemur. Quapropter in ratione Sacramenti a veteribus non discriminantur nostra, sed maxime ab illis secernuntur ista, quia hæc ex opere operato, illa vero non, merito causant gratiam.

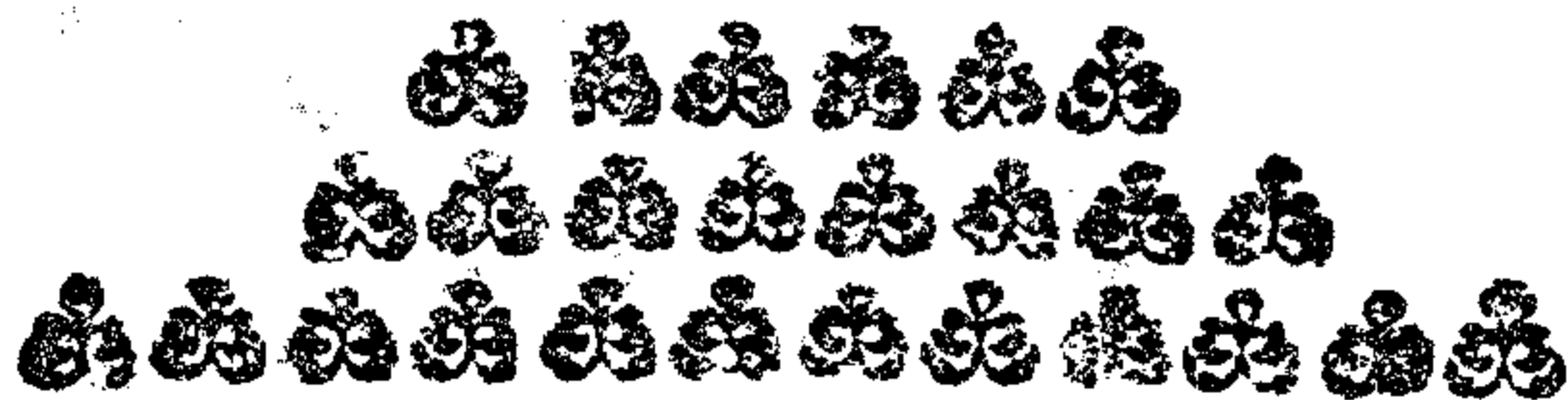

II. CONCLUSIO.

SATIS constat, Sacramentorum esse institutionem Divinam; & quamvis defacto instituendi Sacramenta puræ creature Deus potestatem authoritatis non contulit, potuit tamen conferre ministerialem; istam enim dedit hominibus ad ministranda Sacramenta, erga quorum efficientiâ non sufficit in Ministro intentio ut cumq̃, faciendi actum externum. sed insuper requiritur intentio faciendi illum ut Sacramentalem, cum qua nullo interveniente obice Sacramenta suam protinus effectum præstabunt, qui quidem in aliquibus, ut in Baptismo, Confirmatione, ac Ordine Character est, hoc pacto definibile est *signum spirituale indelebile animæque inherens*; omnibus autem Sacramentis convenit conferre gratiam, an physice, vel moraliter illam efficiant Sacramenta? gravissima est difficultas: sed quia in asserendo causalitatem physicam placita Patrum concordant, resolutorie dicimus, physice causare gratiam, vel primam, vel secundam penes vim, aut virtutem à quolibet Sacramentorum habitam.

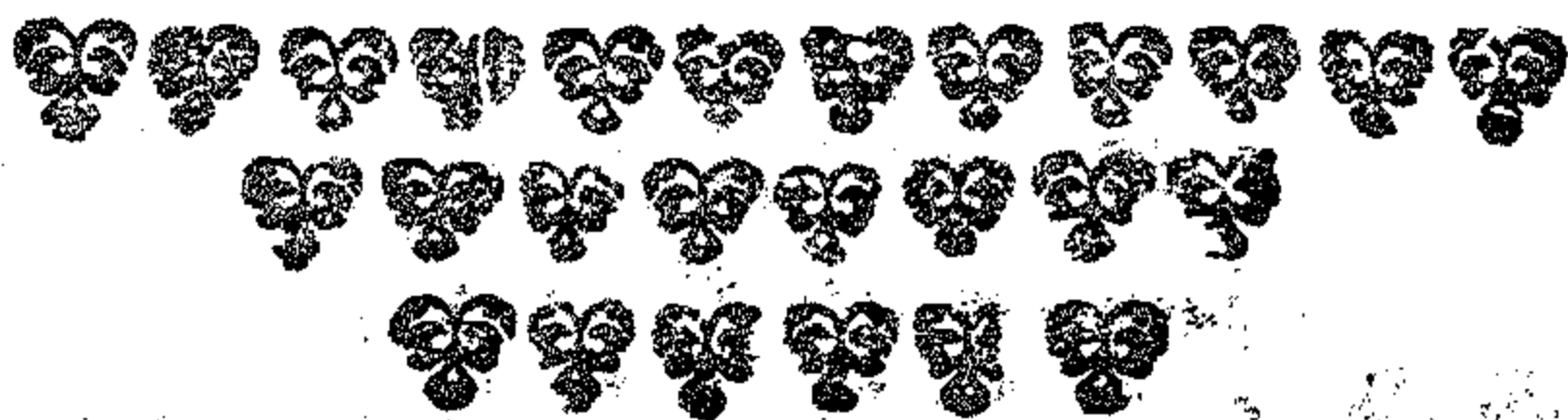
III. CONCLUSIO.

PRAECLARISSIMUM est, ac præstantissimū omnium Dei beneficiorum Baptismus, illum Angeli propter sui splendoris cognationem assidue celebrant, futuræq; beatitudinis imaginem gerendo, utpotè coelestis ianua, primum locum vendicat sibi Baptisma, per quod regenerati, & sacro dealbati fonte Coeli secreta scandere meremur; unde Baptismus est Sacramentum regenerationis per lustralis animæ in verbo vitæ; cuius materia remota aqua est elementaris, & vsualis, proxima vero ablutio, ac demū forma traditur his verbis; *Ego te Baptizo in nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti.* Effectus, quos tribuit, sunt, Character imprimere, peccatum originale, atq; omne aliud ante ipsum commissum delere, poenā propie dictā subleuare, gratiamq; infundere, dummodo in suscipiente non adsit impedimentum: & quia ex scriptura *nisi quis renatus fuerit ex aqua, & Spiritu Sancto, non potest introire in regnum Dei*, ideo firmiter defendimus, hoc Sacramentum esse omnibus necessarium necessitate mediij ad gloriam adipiscendam.

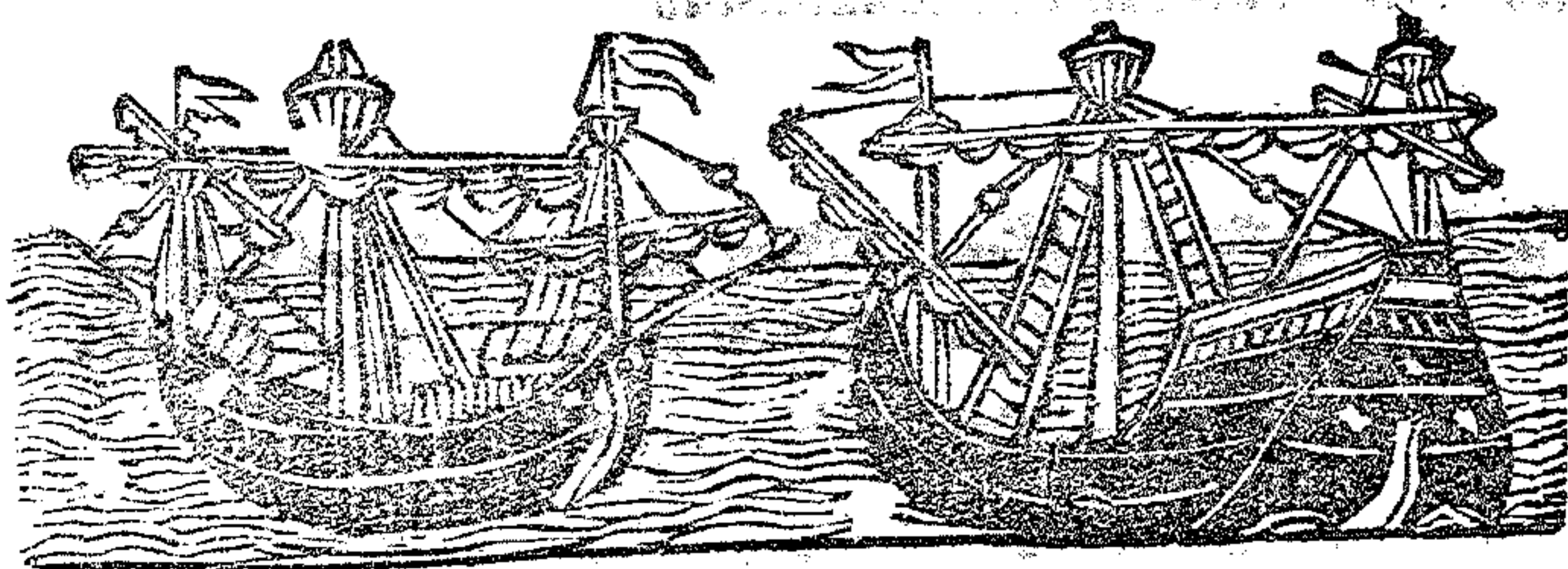
III. CONCLUSIO.

CONFIRMAT in nobis hoc Deus, quod operatus est, ut tēpla sui per gratiam efficiamur. Et sic per Sacramentum confirmationis condecorati sumus; cuius materia remota est oleum olivarum, & Balsamum ab Episcopo benedictum, proxima vero est unctio in fronte recipientis facta, formaque illa verba *signo te signo Crucis &c.* Et quia omnes fideles per manus Episcoporum impositionem debent Spiritum Sanctum post Baptismum accipere, ideo asserimus, subiectum capax huius Sacramēti esse omnes baptizatos, quibus virtute illius augetur gratia, roboratur fides, necnon imprimitur Character; quapropter sic se habet confirmationis definitio; *st Sacramentum novæ legis potens conferre gratiam baptizato ad proficiendam coram Tyrano fidem.* Et quamvis hoc Sacramentum non sit necessarium ad animæ salutem, ut melior sit, petitur á creatura rationali.

V. CONCLUSIO.

SPECVLVM, quo amplexæ examinantur sordes, bonitatis imago, & miserationis Dei, existit poenitentia, quæ quidem iam ut virtus, & ut Sacramentum iam, potest considerari dupliciter; ut virtus quidam est actus, cui per antonomasiam nomen hoc poenitentiae à Patribus tribuitur, eo quod sit detestatio culpæ irrogatæ Deo; ut Sacramentum autem dicitur hoc modo, est Sacramentum novæ legis constans ex actibus poenitentis, & absolutione Sacerdotis, conferensque gratiā, qua peccata post Baptismum commissa remittuntur. Cuius materia proxima (necessaria scilicet) sunt actus poenitentis, nimirum oris confessio, cordis contritio, operis satisfactio; remota vero sunt peccata mortalia; & pro materia sufficienti venialia, vel mortalia iam confessa communi plausu statuimus; ac tandem forma hisce describitur verbis, Ego te absolvo à peccatis tuis in nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti.

VI. CONCLUSIO.

VDEQVAQVE maximum redemptionis nostræ memoriale, pignus hæreditatis æternæ atq, venturæ gloriæ amabile præludium cœtera præcellit Sacramētum Eucharisticum, cuius definitio exacta esse debet: *Species panis, & vini Christum Dominum continentes, ipsum simul, & gratiam significantes.* Materia istius remota in consecratione corporis panis est triticeus, frumenti ex farina cum admixtione aquæ elementaris formatus, in consecratione Calicis vinum de vite materia sufficiens est, necessaria quæ iuxta ordinationem Ecclesiæ aqua vino permiscēda, quæ nisi prius in vinum convertatur, minime potest in Sanguinem converti. Panis, & vini accidētia huic attinent Sacramento, Christus autem Dominus sub speciebus existens non in recto, sed de connotato solum ad illius pertinet essentiā. Et ut Sacerdos valeat conficere istud Sacramentum, ei consecranti præsens debet esse materia consecranda.

VII. CONCLUSIO,

HOC in Eucharistiæ Sacramento mirabili actionem conversivam, quæ ab Ecclesia, & Patribus transubstantiatio dicitur, duos terminos positivos, à quo vnum, & alterum *ad quem*, exigere substantiales, merito authumamus: itaq, terminus à quo istius transubstantiationis substantia est panis, & vini, terminus vero *ad quem* solet ab omnibus ambigi, quorum in controversia, illum esse substantiâ corporis Christi ut actu ex pane sub speciebus productam, non autem ut positam ex vi actionis adductivæ, cum Angelico Præceptore defendimus. Et licet panis substantia desinat esse in rerum natura virtute conversionis, nequaquam iudicamus, ipsam ob id annihilationem subire. In Calice deniq, quamvis solus Sanguis formaliter ex vi verborum significetur sicut in pane Corpus: istud tamen cum Sanguine, ac Sanguinem cum corpore, aliaq, cum istis in Christo Domino reperta existere per concomitantiam sentimus.

VIII. CONCLUSIO.

INTER Sacramenta novæ legis non est ultimum extremæ unctionis Sacramentum; cuius materia remota oleum est olivarum ab Episcopo benedictum, proximaq, unctio facienda ægroto, forma vero præcluditur hisce verbis *per istam sanctam Vnctionem &c.* Sacramenti Ordinis, quo singularis potestas penes singulos gradus ordinato tribuitur, verba imperativa sunt forma, materiaq, res illa, quæ sub tali forma exhibetur sensibilis. Ac tandem in ultimo Sacramento, quod Matrimonium vocatur, corpora ipsorum contrahentium rationem sortiuntur materiæ, forma vero in eorum consensibus per verba, sive signa expressis legitime, taliter fita est, quod ex consensibus prædictis deficiente aliquo essentia Matrimonij conlurgere non valet.

*Pro istarum Conclusionum defensione certaturus erit in Litteraria Palestra Fr. Hieronymus de Arroyo, cui suo præstabit opitulationem patrocinio P. M. Fr. Ildefonsus Nieto Prior huius Regalis Conventus S. P. N. Augustini Cordubensis, die vltima Capiuli Provincialis, quæ est 30. Mensis Aprilis
Anni Domini 1673.*